

Merhaba; Sizi burada görmek gerçekten harika!

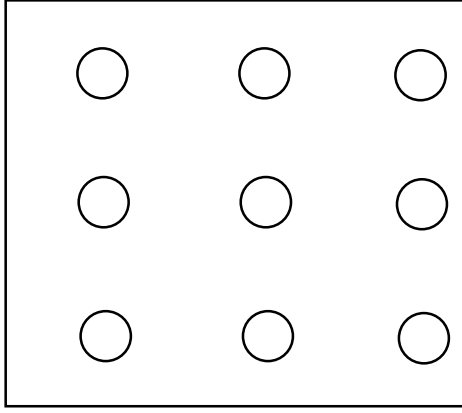
Kitabın son bölümünde de belirtmiştim “Mutlu olmak için paylaşmak lazım” diye. Gerçekten sizinle bu kitabı paylaştığım için çok mutluyum...

Kendi imkânlarım ile fotokopi usulü bastığım kopyalar haricinde bu kitabın ticari olarak raflarda yer alan bir baskısı mevcut değil. Bunun sebebini de birkaç sayfa ileride bulabilirsiniz.

Eğer kitabı okuyup gerçekten keyif alır ve mutlu olursanız kitabın son sayfasına bakmayı unutmayın!

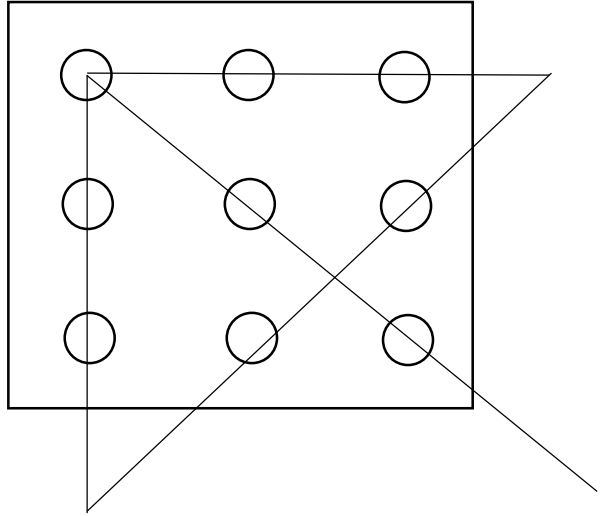
Kitabı keyifle okumanız dileğiyle...

***KİTABI OKUMAYA BAŞLAMADAN ÖNCE
AŞAĞIDA Kİ SORUYU CEVAPLAYIN***

Yukarıda yer alan 9 noktayı, noktaların üzerinden yalnızca 1 kez geçen 4 çizgiyle birleştirin.

Lütfen kolayına kaçmadan en az 60 saniye düşünerek çizerek cevaplamaya çalışın. Bir sonra ki sayfa da cevabını bulabilirsiniz.

DOĞRU CEVAP

Cevabı görünce şaşırmış olabilirsiniz. Siz muhtemelen 9 nokta'yı çevreleyen duvarların dışına çıkmamaya özen göstermiş olmalısınız doğru mu? Oysa soruda “9 noktayı, noktaların üzerinden yalnızca 1 kez geçen 4 çizgiyle birleştirin.” Diyordu. Yani sınırların dışına çıkmama kuralı yoktu soru da.

Sizi yanıltan şey gerçek hayattan öğrendiğimiz ve kendimize asla geçilmemesi kuralını şart koştuğumuz o siyah ve ince çizgi duvarlarıydı.

NASIL BİR KİTAP BU SAYFALARI BİLE DAĞINIK!

Öncelikle şunu özellikle belirtmek istiyorum. Bu kitap bir kişisel gelişim kitabı değildir. Kitabın içerisinde kişisel gelişim ile ilgili düşüncelerimi de “Tecrübe 20 : Kişisel gelişim denen şey kendini bilmekmiş” konusunda aktardım.

Bir önceki sayfada yer alan soru örneğinde belirttiğim gibi hayat bize her şeyi standart olarak sunmasa da biz insanlar her şeyi standartlaştırma konusunda ısrarcıyız. Yani kitap dediğin şey sol kenarından ciltlenmiş 80-120-160-220 sayfa diye giden belli puntolarla yazılmış bir şey olarak mı illa bize sunulmalı. Hep bize öğretilen doğrularla yaşamaya mahkûm bir nesil olarak mı kalmak zorundayız. Kendi sınırlarımız dışına çıkmayı ne zaman öğreneceğiz?

Size ahkâm kesmeye niyetim yok ama hayatta başaran insanlara göz attığımız da başarılarını sınırlarını aşarak gerçekleştirdiklerini görebiliriz. Yani rahatlık alanı diye adlandırılan sınırlar içerisinde kalıp size sunulanlarla sadece belli şeyler yapabileceğinizin farkına varmanızı istedim sadece. Hiç risk almadığınız, hiç telaşa kapılmadığınız, hiç heyecanlanmadığınız bir hayat size neler getirebilir ki?

Peki, bu kitabı neden böyle bir formatta hazırlayıp sizlere sunmak istedim? Soba borusu hikâyesini okumuş olabilirsiniz. Okumayanlar içinde aşağıda yer verdim ve hikâye sonunda sebebini açıkladım.

Fizikçi, matematikçi, kimyacı, jeolog ve antropologdan oluşan bir heyet bir araştırma için arazide bulunmaktadır. Birden yağmur bastırır. Hemen yakındaki bir arazi evine sığınır.

Ev sahibi bunlara bir şeyler ikram etmek için biraz ayrılır. Hepsinin dikkati soba üzerinde toplanır. Soba yerden 1 m. kadar yukarda, altındaki dizili taşların üzerindedir. Sobanın niçin böyle kurulmuş olabileceğine dair bir tartışma başlar.

Kimyacı, "Adam sobayı yükselterek aktivasyon enerjisini düşürmüştü, böylece daha kolay yakmayı amaçlamış";

Fizikçi, "Adam sobayı yükselterek konveksiyon yoluyla odanın daha kısa sürede ısınmasını sağlamak istemişti";

Jeolog, "Burası tektonik hareketlilik bölgesi olduğundan herhangi bir deprem anında sobanın taşların üzerine yıkılmasını sağlayarak yangın olasılığını azaltmayı amaçlamış";

Matematikçi, "Sobayı odanın geometrik merkezine kurmuş, böylece de odanın düzgün bir şekilde ısınmasını sağlamış";

Antropolog, "Adam ilkel topluluklarda görülen ateşe tapmanın daha hafif biçimi olan ateşe saygı nedeniyle sobayı yukarıya kurmuş".

Bu sırada ev sahibi içeri girer ve ona sobanın yukarda olmasının nedenini sorarlar.,

Adam cevap verir: - ""Boru yetmedi"

İşte benimde başlıca sebeplerimden biri de borunun yetmemesi. Yani adetli kitap bastırma ve yayınlama maliyetlerinin yüksek olması. Bazı yayınevleri sözde kitabınızı bastırma ve yayınlama adına yazarlardan fahiş

fiyatlar istiyorlar ve kitabınızı dağıtmayı vad ediyorlar. Kitabın komple basım masraflarını yazara giydirip sadaka gibi %10 komisyon öneriyorlar. Yani tüm masraflarını karşılayarak inşa ettiğiniz kendi evinizde size kiracı olarak oturmayı teklif ediyorlar.

Bu kitabı kendi ellerimle internette bir çok siteye gönderdim ve pdf formatında yayınlanmasını ve kullanıcıların ücretsiz bir şekilde indirmesini sağladım. 15 Temmuz 2015 itibari ile sadece kendi sitem üzerinden 1500 indirme sayısına ulaşmış bulunmakta. Kitabı şu an fiziki olarak okuyorsanız muhtemelen sadece baskı maliyeti fiyatına sahip olmuşsunuzdur.

Okumadan, öğrenmeden, sorgulamadan sadece resimlere bakarak hayatın şifresini çözmeye çalışanlara inat okuyalım ve okutalım.

Hayat okudukça, öğrendikçe, sorguladıkça ve paylaştıkça güzelleşiyor.

Emrah YÜKSEL

*Bu kitapta yer alan tecrübelerin tamamı bana ait değildir.
Kendi yorumum ile çeşitli kaynaklardan derlemeler
yapılmıştır.*

Babam'a

Bugün babalar günü...

Herkes babasına ne hediye alacağını düşünürken bende oturdum düşündüklerimi yazdım ve okuduklarımı derledim baba! Yazdıklarına ekleyeceğin nice tecrübelerin olmuştur senin de. Bak senin yaşına yaklaştım. 29 sene oldu ve çok özledim seni... Bu akşam seni rüyama bekliyorum anlatacak o kadar çok şey birikti ki...

Bak erken yatıyorum bu gece...

"Benim hayatımı yargılamadan önce, benim ayakkabılarımı giy ve benim geçtiğim yollardan, sokaklardan, dağ ve ovalardan geç. Hüzünü, acıyı ve neşeyi tat. Benim geçtiğim senelerden geç, benim takıldığım taşlara takıl. Yeniden ayağa kalk ve aynı yolu tekrar git, benim gittiğim gibi. Ancak ondan sonra, beni yargılayabilirsin.

Geçer dediklerimi geçirdim, biter dediklerimi bitirdim. Nefret ettiklerimi sildim, silkindim yeter dedim. Geride bıraktıklarım hesap sormaya kalkmasın o yüzden bana. Farkında olduğum için var oldunuz, vazgeçtiğim için bugün yoksunuz." Mevlana

Başarı yolunda vazgeçebilmeyi öğrenmeniz dileğiyle...

TECRÜBE 1

VAZGEÇEBİLMELİYMİŞİZ...

Enstrüman seçmek için bir karar almam gerekiyordu. Ya keman çalacaktım ya piyano; ya flüt çalacaktım ya da akordeon...

Olmadı, hepsini istedim, hiç birinden vazgeçemedim.

Yıllar geçtikten sonra her enstrümanı iyi çalabiliyorum; ama hiç birinde virtüöz değilim. Bir enstrümanla isim yapamadım. Ne kemanla tanınan bir eserim var, ne de piyanoyla. Bütün enstrümanları iyi çalıyorum, ama kimse tanımıyor beni. Başarılı olmak için her şey değil, bir şey lazımmış. Başarı bir verişmiş; bir şeyi alabilmek için bir şeyi vermek, diğerlerinden vazgeçmek gerekiyormuş.

Keşke kemani seçseydim ve diğerlerinden vazgeçseydim.

Almak için bırakmak gerekiyormuş. Dolu boş yaşamak. Hayatım boyunca yapacak çok işim oldu; hepsini yapmayı istedim. Hangisinde 'en iyi' yim? Şimdi bakıyorum, kazananlar, başarılı olanlar hep bir tek şey yapmışlar. En iyi olmak için önce seçmek ve diğerlerini bırakmak gerekiyor. İşte de böyle, özel yaşamda da...

Bu seçimi yapmamız gerekiyor; çünkü mutlaka bazıları daha uygun...

Bir ara ekonomik sıkıntıya düştüm. Tasarruf gerek. Başladım her şeyden %10 kesmeye, ne anlamsız bir uğraşmış bu. %10 daha az peynir yemek, çay içmek. Bu tasarruf çok acı verdi bana, her an hissettim. Her şeyden %10 kesmek tabiatıma uygundu tabii. Çok sonradan anladım; sadece taksiyle dolaşmayı bıraksam yetermiş! Her kalemden %10 değil, etkili

kalemi bulmak gerekiyormuş. Yani, orada da secim yapmak gerekiyormuş...

Her seçim bir kaybediştir' Her tercih bir vazgeçıştır çünkü...

Sabah işe gitmekle, yatakta nefis bir miskinlik fırsatından vazgeçmiş olursunuz. Kalkar kalkmaz hayat bin seçeneği dayar burnunuzun ucuna. 'Ne giysem' telaşından, öğle yemeğinde 'Ne alırdınız? ' diye başucunuzda biten garsona, hangi kanaldaki filmi izlesem' kararsızlığından, 'bize oy verin' diye bağrıışan partilere kadar her şey, herkes, her an sizi ısrarla bir tercihe zorlar. Yastığınızza teslim olmuşsanız, belki dışarıda ısıll ısıll bir günden vazgeçmiş olursunuz.

Bahar esintileri taşıyan bir elbise belki o gün yaşamınızı ısıldatabilecekken, ağırbaşlı bir sadeliğe karar vermekle muhtemel bir tanışıklığı tepersiniz. Belki yemediğiniz musakka, ısmarladığınız İzmir köfteden daha lezzetlidir. Ya da öbür kanaldaki film, o anki ruh halinize daha uygundur. Ama yasam, vazgeçtiğiniz şeye ilişkin ipucu vermez. Geri dönüp, o günü gökkuşağı desenli bir elbiseyle yeniden yasama şansınız yoktur.

Bu secim oyununda vazgeçtiğiniz şey, seçtiğinizden daha değerliyse pişmanlık kaçınılmazdır.

Ama neyin değerli olduğunun kararı da yine size aittir. Ve vazgeçtiğiniz şey bazen bir saray, bazen şöhet sahnesinin parıltılı neonları da olsa, çoğu zaman gözünüz hiç arkada kalmaz. Çünkü duvarlarına sevdiğinizin kokusu sinmiş bir ev ya da sevdiğiniz kadınla paylaşamadığınız bir saray sizin için borsada kolay feda edilebilir değerlerdendir. Hayata bir başka

gözle bakmayı öğrendiyseniz, bu seçimde kazandıklarını sananlara yalnızca acıyarak gülümsersiniz.
Her şeyin sıradanlaştığı bir dünyada bazen kaybetmek en doğru seçimdir.

Ve o dünyada en yerinde tercih; vazgeçıştır.

TECRÜBE 2

FARKLI SONUÇLARDA VARMIŞ...

Biraz düşünsenize, aynı işyerinde çalışıp ta aynı fırsatlara sahip olan bir sürü insan var ve bu insanlar birbirlerinden farklı sonuçlar elde ediyorlar. Okul da aynıdır mesela, öğretmen hep aynı dersleri sunar fakat herkes değişik notlar alır. Kimisi işinde, kimisi okulda zirveye yükselir, kimisi çaresiz can sıkıntısı içinde işini bile yapmaktan aciz duruma düşer. Bu hayatın her alanında böyledir. Bir okulun iyi derece yapabilen sadece birkaç tane başarılı öğrencisi vardır. Üniversite sınavlarında sadece birkaç kişi tam puan alır. Bir mahalle pazarını düşünün pazarın sonunda ürünlerini satmış olarak boş kasalarını kamyonu yükleyen satıcılar azınlıktır ve diğerleri kalan dolu kasalarını başka pazarlara sürmek için yüklerler kamyonlarına. Kilo vermek için çırpınan insanlar gelsin gözünüzün önüne muhakkak canlanmıştı hayalinizde belki de şu an etrafınız da bile vardır. Ne kadar uğraşsalar da kilo vermediklerini ve ümidini yitirdiklerini söylerler. Oysa gazete ve dergilerde her gün birbirinden heyecanlı kilo verme başarı öykülerini okur dururuz. Peki ya sigara konusuna ne demeli. Kimisi iradem zayıf der kaçır kimisi de günde iki paket içiverirken bırakır anında. Kumar oynamayı bırakmak isteriz, alkolü veya kullanıyorsak uyuşturucuyu bırakmak isteriz ama bir türlü başaramayız.

Fakat sürekli bu yönde zafer kazanmış insanların başarı öykülerini okur dururuz hep. Diğerleri başarıyor ve ben başaramıyorum hissine kapılırız. Bu şekilde bir düşünce tarzı bizi daha çok içimize kapanmaya ve çaresiz kalmaya yöneltir. Hatta bu şekilde düşünmeye devam ederek bir şeyleri istemeyi bırakarak başarı kavramını hayatımızın dışına itiveririz. Çünkü hayat akışının bize getirdiği sürekli başarısızlıktır. Bazen hayatı akışına bırakmak gerekir diye düşünür dururuz denizde sürüklenen bir gemiden farksız olmak isteriz. Sonra o

söz gelir aklımıza “Nereye gideceğinizi bilmiyorsanız, gittiğiniz yönün hiçbir önemi yoktur” deriz. Oysa yönümüzde belliydi de ne oldu demek gelir içimizden. Umutsuzluk başarısızlık aynı oda da kalırız.

Peki, hiç düşünmediniz mi neden yukarıda saydığımız örneklerdeki gibi bir takım kitle gerçek başarıyı yakalayabiliyorken diğerleri başarısızlığa mahkûm oluyor. Başarıyı yakalayan bu azınlığın diğer insanlardan farklı olarak yaptıkları şey nedir. Yoksa onların şanslı olduğunu mu düşünüyorsunuz. Her umut taciri kitapta olduğu gibi size başarının öğrenebilecek bir şey olduğunu ve kitabın sonunda sizin de başarıyı yakalayacağınızı söylemiyorum söylemek istemiyorum.

Çünkü başkalarının bilgileri ile bilgili olursunuz ama, sadece kendi aklınız ile akıllı olabilirsiniz.

TECRÜBE 3

**ÖĞRENMEK ÖNEMLİYMiŞ AMA UYGULAMA
YOKSA ÖĞRENDİKLERİN BİR HiÇ MiŞ...**

ÖĞRENDİM HEM DE HEPSİNİ AMA UFACIK BİR EKSİĞİM VARDI UYGULAYAMADIM HiÇ BİRİNİ

Bilgi, büyük adamı alçak gönüllü yapar;
normal adamı şaşırtır;
küçük adamı ise kibirlendirir.

BRGITTE

Öğrenmek; sorup bilgi edinmek, yetenek ve beceri kazanmaktır. Öğrenmenin neticesinde o konuda bilgili olduğumuzu hissettiremiyor isek, öğrenmenin bir amacı kalmıyor. Diplomalı cahil haline geliveriyoruz. Önemli olan öğrendiğimiz bilgiyi hayatımızda uygulayarak bir sanat şeklinde icra etmekten geçiyor.

Hayatta her şeyi isteyerek mi öğreniyoruz diye sorguladık mı hiç? Mesela ilk öğrenmeler annemizin karnındayken başladı bizim için. Mutluluğu huzuru ilk o anlarda öğrenmeye başladık. Sonra hayat istediğimizi elde etmek için öğrenmemiz gerektiğini öğretti bizlere. Okumayı öğrenmeden, okulu bitirmeden, bir iş sahibi olmadan hayatımızı idame ettiremeyeceğimizi öğrendik.

Peki öğrendiklerimi öğrenmek mi önemliydi yoksa sürekli kullanmak için hatırdaki kalabilmesi miydi. Hatırdaki kalma oranı en yüksek öğrenme şeklinin dramatik bir sunum yaparak öğrenme olduğunu öğrendik sonra. Öğrenmek amacıyla değil de, öğrendiğiniz konuyu biraz sonra dramatik bir sunuyla takdim etmek, başkalarıyla paylaşmak, başkalarına öğretmek için öğrendiğinizde bilgi daha kalıcı ve zevkli oluyor.

Öğrenme onu keyifli hale getirmekle kalıcı olabilir. Hayatımız da kullanmadığımız şeyler bize keyif vermez. Mesela okul çağında bize öğretilmeye çalışılan fizik ve matematik hayatımızda kullanacak bir alan gösterilmediği için bizim hoşumuza gitmez.

Lise 1’e yeni başlamıştım, 2001 yılıydı Meslek Liselerine kayıt yaptırırken bölüm seçme zorunluluğu vardı o zamanlar. Bilgisayar Bölümünü seçmiştim bende puanım yettiği için. Dolu dolu 3 sene boyunca ilgi duyduğum bilgisayarı öğrenme heyecanı ile doluydu içim. Okulun ilk haftası hoş sohbet ve boş derslerle geçti. İkinci hafta soluğu Torna Tesviye bölümünün atölyesinde aldık. Meğer bilgisayar bölümü öğrencileri ilk yıl yarı dönem torna tesviye yarı dönem elektrik bölümü atölye derslerini alıyormuş. Elime tutturulan ege ile metal bir kalıbı düzleştirmeye uğraşırken buldum kendimi. Başımızda bulunan Atölye şefine sorduğum soru ve aldığım cevap hala kulaklarımda.

-“Hocam biz bilgisayar bölümü öğrencisiyiz, ne işimiz var bizim torna ile ege ile?”

-“Güzel ya işte öğrenin egelemeyi. İlerde bilgisayar masanızın bir tarafı yamulur eğlersiniz” demişti...

Teknoloji geliyor gelecekte öğrenim şeklimizde değişebilir mi diye düşünecek olursak İlköğretimden üniversite sonuna kadar bugün yaklaşık 17 yıl süren öğrenim, gelişen teknoloji sayesinde 10 güne kadar düşebilecek ve 6 saatte istenen yabancı dil öğrenilebilecek. Peki yakın bir gelecekte tüm bunlar olabilecekse neden her şeyi öğrenmeye uğraşıyoruz ki. Öğrenmek için çokça vakit harcamaya ne gerek var sorusu şu şekilde yanıt buluyor.

Farkı yaratan fark, bilgi bilmekte değil, bildiğini uygulamakta olacak. Tıpkı bugünün dünyasında, bilgiyi öğrenme yolunda bin bir zahmet ve eziyet çekmesine rağmen, darağacındaki bilgiyle bağdaşmayan davranışlarda bulunan insanlar olduğu gibi.

TECRÜBE 4

GÖRÜNÜŞE GÖRE KARAR VERİLMEZMİŞ...

Metrobüse binmişim o gün, İstanbul’un çekilmez trafiğinden bir an olsun arınmak ve gideceğim yere hızlıca ulaşmak için. Beylikdüzü durağından hafif tombul, basma eteğini çekebildiği kadar yukarıya çekmiş başörtüsünü babaannem gibi klasik bir şekilde bağlamış ayağında ki terlikleri ile kendini fark ettiren bir teyze bindi. İlk duraklar olması vesilesiyle metrobüs boştu geldi ve yanıma oturdu. Metrobüste karşılıklı oturulan ve yolculuk boyunca insanların göz göze gelmemek için mücadele ettiği kiminin bir seyyah nidasıyla camdan hızlıca akan şehrin görüntüsünü incelemeye çalıştığı veya varsa akıllı bir telefonu başını onun içine gömdüğü durumu yaşıtan koltuklarda oturuyorduk.

Çok geçmedi ki karşısında ki modern tipli bir adamla Türkiye de ki eğitim sistemi ve bu yönde ki alternatif fikirleri ile ilgili konuşmaya başladığını fark ettim. Teyze diye nitelendirdiğim kişinin Amerikan aksanı ile konuşması ve ses tonunun net ve düzgün oluşu zihnimde oluşan ilk görüntü profili ile kavgaya başlamıştı. Açıkçası neye uğradığımı şaşırılmışım.

Kadının konuştuğu modern tipli adam “nerelisin teyze” diye sorduğun da “Californiya” cevabı ile kendimden geçmek üzere olduğumu hissetmişim. Şaşkınlığım da haklı olabileceğimi ispatlayan bir sonra ki soruyu nihayet ardı sıra sormuştu modern tipli adam “Türk gibi duruyorsun ama” hiç bekletmeden cevapladı teyzem “Evet kasten böyle giyiniyorum ama Türk kadınları gibi güzel olamadım heralde”.

Sohbetin ilerleyen sahnelerinde öğrendim ki Teyzemiz kiliseye gidiyormuş ve çevirmenlik yapacaktı orada, değişik

bir tarzda etkinlik varmış hatta İngilizcesini söyledi ama tam olarak hatırlamıyorum şu an.

Ama öyle öğretmediler mi bize “İkinci bir intiba yaratma şansınız olmayacak” dediler hep. İlk iş görüşmesi, ilk iş yemeği, ilk buluşma yani ilk yaratacağımız etki çok önemliydi bizim için.

Oysa görünüşe göre karar vermek pek adil bir yargılama değilmiş. Tanınmalı insan, sorgulamalı, araştırmalı ve anlamaya çalışmalı. Ondan sonra yargılamalı.

Çok güzel ve çok büyük bir ülkenin yaşlı kralı 4 oğlunu önyargılı olmamaları için onları bu konuda eğitmek istemiş. Her birini uzak bir diyarda bulunan bahçesine farklı mevsimlerde gönderip ona bakmalarını istemiş.

İlk oğlan kış mevsiminde gitmiş, ikincisi ilkbaharda, üçüncüsü yazın ve sonuncusu sonbaharda gidip ağaca bakmış. Geri döndüklerinde hepsini bir araya getirmiş ve ne gördüklerini tek tek sormuş.

İlk oğlan bahçenin çok çirkin, yaşlı ve kupkuru dal parçalarından ibaret olduğunu söylemiş. İkinci oğlan ilk oğlana karşı çıkararak hayır bahçe yeşillikle doluydu ve canlıydı demiş. Üçüncü oğlan bu iki fikre de karşı çıkararak çiçekleri vardı ve kokusuyla görüntüsüyle o kadar muhteşemdi ki daha önce hiç böyle bir güzellik görmediğini belirtmiş. Sonuncu Oğlan hepsinin haksız olduğunu söyleyerek bahçenin meyvelerle dolu, canlı ve hayat dolu olduğunu belirtmiş.

Yaşlı kral oğullarına hepsinin haklı olduğunu söyleyerek şu şekilde durumu izah etmiş. Hepiniz haklısınız çocuklar. Çünkü hepiniz farklı mevsimlerde bahçeyi görmeye gittiniz. Sanırım şimdi sizde bir bahçeyi bir İnsanı veya herhangi bir durumu kısa bir süre veya bir mevsim tanıdıktan sonra yargılayamayacağınızı ve net bir fikre sahip olamayacağınızı anlamışsınızdır. Gerçekleri ancak 4 mevsimi yaşadıktan sonra görürsünüz. Karar vermek için acele etmeyin.

TECRÜBE 5

DENEYİM HER ŞEYİMİŞ...

Hatırlıyorum da ilk bilgisayarımı tam 3 ay tarifeli seferlerde çalışan otobüsleri temizleyerek biriktirdiğim param ile almıştım. Eski tip crt ekranlı bir bilgisayar ve şimdi ki teknoloji ile kıyaslamaya kalkarsak eğer elimizde ki akıllı telefonlardan bile düşük özelliklere sahipti. Lise de bilgisayar bölümü okumama rağmen lise bitinceye kadar hiç bilgisayarım olmamıştı. Yüzeysel ve teorik dersler eşliğinde biten okulun akabinde ben hala mesleğini icra etmeyi düşündüğüm bilgisayarın içinde ki parçaları merak ediyordum.

Soğuk bir kış gecesinde teorik dersleri bireysel olarak pratiğe dökme zamanı geldiğini hissettim. O güne kadar yüzeysel olarak edindiğim bilgileri bilgisayarı parçalara ayırmak için ve tekrar yapabilirsem eğer çalışır hale getirmek için kullanacaktım. Elimde ki tornavida ile yere ameliyat edilecek bir hasta gibi yatırdım bilgisayarımın kasasını. Daha önce hiç görmediğim bir dünyanın kapılarını aralar gibi kaldırdım bilgisayarın açılan yan kapağını. Evet sürekli klavyeden ilettiğim komutları yerine getiren donanım parçaları karşımdaydı. Özenle her birini söküp inceledim ve sırasıyla yerde ki halının üzerine dizdim. Yerlerini unutma korkusundan mıdır nedir yere dizmekle kasanın içerisine yerleştirmek arasında ki süre çok kısa gelmişti bana. Fişe taktığımda hem bilgisayarın tekrar çalışması hem de ilk defa parçaları elime alışım heyecanlandırmıştı beni.

Adın çıkacağına canın çıksın derler ya bilgisayarıcı olup çıktık kendi çevremizde. O komşunun bu komşunun bilgisayarları derken günler akıp gidiverdi ve kendi bilgisayar mağazamın masasında otururken buldum kendimi. Bilgisayarı bazen insanlara benzetiyorum. Karışık bir ruh hali var. Problemleri

genelde belli başlı olur fakat çözüm yolları her seferinde birden farklı seçenek içerir. Mesela ekrana görüntü gelmemesinin tüm parçalar ile ilişkisi vardır. Ekran kartı arızalı olabilir, Ram Bellek arızalı olabilir, Anakart arızalı olabilir, Güç kaynağı arızalı olabilir. İnsanlarda öyle değil mi kızdıklarında neye kızdıklarını anlamamız zaman alabilir. Ağzımızdan çıkan bir sözün karşımızda ki kişinin hangi parçasına zarar verdiğini ancak bilgisayar tamirinde ki gibi deneme yanılma yoluyla çözmemiz gerekebilir.

O gün yine sıradan ve sıkıcı bir gündü. Bilgisayarımın başında internette ki gündemle meşgul olurken bir müşteri girdi kapıdan. Elinde ki hantal ve eskimiş bilgisayar kasasını oturduğum masanın önüne koyup soluklandıktan sonra “Bizim çocuk yine bozdu bunu bir bakıver hele” diye mırıldandı.

“Tabi buyurun siz oturun ben bir bakayım hemen” diye cevap verdikten sonra bilgisayar kasasını hemen sol tarafımda bulunan teknik servis alanına götürdüm. Bilgisayarın kablolarını bağlayıp test ettikten sonra ekrana görüntünün gelmediğini gördüm. Kasanın içerisinde yer alan Ram Bellekleri söküp tekrar yuvalarına taktığımda problem hallolmuştu. Bilgisayar kasasının kapağını kapattım ve müşteriye teslim ettim.

“Borcumuz ne kadar” diye sordu müşteri.

“Yirmi TL servis ücretimiz” dedim.

“Yirmi TL mi” diyerek tekrarladı “ne yaptın ki beş dakika da Yirmi TL” olacaktı diye takındığı şuursuz yüz ifadesi ile gözlerimin içine bakıyordu.

“Ne kadar ettiğini düşünüyorsanız o kadar verin dedim” masama otururken. Elini cebine attı tek tek masamın üzerine beş tl dizmek için çıkardığı madeni paralarla bayağı bir mücadele ettikten sonra. “Hadi eline sağlık” deyip çıktı ve gitti.

Yapılan işin fiyatının kısa sürede yapılıncaya ucuz, uzun sürede yapılıncaya pahalı olması gerektiğini mi düşünüyordu insanlar. Oysa mesele basit ve netti ortada yapılacak bir iş vardı ve fiyatı belliydi.

İlerleyen günler de henüz üç aylık olan kızımın rutin muayene ve kontrolleri için tavsiye edilen bir doktorun özel muayenesine gitmiştik. Kilo kontrolü, baş ölçümü kontrolü, boğaz kontrolü derken beş dakikayı geçmemişti muayene. “Borcumuz ne kadar” diye sordum. “Yüz yirmi TL” diye cevap verdi doktor. Oysa beş dakika sürmüştü topu topu.

“Yüz yirmi TL mi” diyerek tekrarladım “ne yaptın ki beş dakika da Yüz yirmi TL” olacakmış diye takındığım şuursuz yüz ifadesi ile gözlerinin içine baktım.

Bana Yüz yirmi TL lik bir hikaye anlattıktan sonra ücreti ödeyip çıktım.

Ünlü ressam, bir lokantaya girer. Gerçi cebinde parası yoktur. Lokantacıya yapacağı portresine karşılık yemek yemek istediğini söyler. Lokantacı kabul eder.

Güzelce karnını doyurur. Sonra bir çırpıda lokantacının portresini çizerek masaya bırakır.

Kalkarken adam gelir, resme bakar, beğenir. “Güzel ama” der lokantacı, “Bir dakikada yaptınız bunu, oysa bir saattir yiyorsunuz”.

Ressam: “Bir dakika değil, 30 yıl artı bir dakika” diye karşılık verir.

TECRÜBE 6

HADDİMİZİ BİLMELİYMiŞİZ...

Uzun ya da kısa fark etmez bir işyerinde çalışıyor olabilirsiniz. Ya da bir arkadaş çevrenizde popüler olma gayreti içerisinde olabilirsiniz, ya da bir oluşum içerisinde belli bir amaca hizmet etmek için yükselme gayesi içerisinde yanıp tutuşarak çaba sarf ediyor olabilirsiniz. Eğer emeklerinizin boşa çıkmamasını ve idam sehпасına götürülmeden sivrilip yükselmek istiyorsanız öncelikle sizin üzerinizde olanların kendilerini sizden üstün hissetmelerini sağlamak ilk amacınız olmalıdır. Asla kendinize karşı korku ve güvensizlik hissinin yaratılmasına izin vermemek ilk başlarda en iyi seçenektir.

Herkesin kendi iç dünyasında yaşadığı olaylardan etkilenip arada bir acizlik duygusuna kapılma ve bunun getirisi olarak bireysel özgüven zayıflaması olduğu bir gerçektir. Belli amaç, duygu ve düşüncelerinizi topluma anlatmak için yola çıktığınızda hayatın kanunu olarak kırgınlık, kıskançlık ve diğer insanların tepkisini üzerinize çekersiniz. Söz konusu yükselme ve popülerlik elde etmek olduğunda bahsettiğimiz grup ve oluşumlar içerisinde yapılmaması gereken en önemli şey sizden yukarıda olan ve elini uzatıp sizi yukarıya çekebilecek insanları asla ama asla şüphede ve zorda bırakmayın.

İnsanlar sizi seviyor diye her istediğinizi yapacaklarını düşünmeniz çok aptalca. Bu düşünce tarzı saflıktan başka bir şey değil. Bu şekilde düşünerek hareket etmeye başlarsanız kendinizi sosyal medya duvarında “Vefa sadece İstanbul’da bir semt ismimi” diye yazarken bulmanız işten bile değildir. Her zaman insanlar ve toplum nezdinde konumunuzun değerini bilin ve buna göre davranın.

On altıncı yüzyılın sonun da Japonya’da İmparator Hideyoshi’nin en sevdiği kişi Sen No Rikyu adında bir adamdı. Soyluların saplantısı haline gelen çay töreninin önde gelen sanatçısı olan adam Hideyoshi’nin en güvendiği danışmanıydı, sarayda bir odası vardı ve Japonya’da kendisine çok büyük saygı duyuluyordu. Fakat 1591’de Hideyoshi onu tutuklattı ve ölümüne mahkum ettirdi. Rijyu cezası infaz edilmeden kendini asarak hayatına son verdi.

Japon halkı saygı duydukları bir kişinin böyle bir sonla karşılaştığına anlam veremedi ama Rikyu’nun talihinde ki ani değişikli sonradan ortaya çıktı.

Eski çiftçi ve sonradan sarayın gözdesi haline gelen Rikyu sadece soyluların giydiği ve bir soyluluk simgesi haline gelen sandal giyerek mağrur bir şekilde poz veren tahtadan bir heykelini yaptırmış ve bu heykeli saray kapılarının içindeki en önemli tapınağa, sık sık oradan geçen kraliyet üyelerinin görebileceği bir yere koydurmuştu. Hideyoshi’ye göre bu Rikyu’nun haddini aştığının göstergesi olarak algılanmıştı. En yüksek soyluluk derecesine sahip olanlarla aynı haklara sahip olduğunu varsayarak konumunun imparatora bağlı bulunduğunu unutmuş ve herşey den önemlisi bulunduğu konumun imparatoru Hideyoshi tarafından kendisine sağlandığı gerçekliğinden kurtularak bunu kendisinin elde ettiğine inanmıştı.

Konumuzun kıymetini bilmek ve gördüğünüz iyiliklerin başınızı döndürmemesini izin vermemek en önemli hayat felsefeniz olmalı.

Bir hocafendiye sormuşlar:

“İslâm’ın şartı kaç hocam?”

“Altı!” demiş.

“Hayır hocam, beş tane; kelime-i şahâdet getirmek, namaz kılmak, oruç tutmak, zekât vermek, bir de hacca gitmek...”

“Eksik biliyorsunuz.” demiş hoca; “Altıncısı da var. İslâm’ın altıncı şartı; haddini bilmektir!”

Gökyüzünün alaca karanlığında parlayan yıldızlar belli zamanlarda yönünüzü bulmaya yardımcı olabilir. Ama sizin sürekli olarak yol alabilmeniz için güneşe ve gün ışığına ihtiyacınız vardır. Güneşin size sağladığı ışınları kendinizin daha çok parlatması yerine yolunuzu bulmak için kullanabilmeyi öğrenmelisiniz. Günümüzde insanlar üzerinde egemenlik kurma hevesi nefret uyandırmaktan başka bir işe yaramaz. Bu gökyüzünde ki yıldızların bize öğrettiği güzel bir derstir.

TECRÜBE 7

TEK BİR ŞEYE TAKILIP KALMAMALIYMIŞIZ...

Elinizde ki gücün öncelikle hal hareket ve dış görünüşünüzden kaynaklanabileceğini ama bu gücün tutarlılığının yaptığınız ve uyguladığınız işler ve davranışlar sonunda kalıcı olabileceğini bilmenizde yarar var. Bir kişi ya da belli bir gruba bağlanmayı reddederek kendinizi geri çektiğiniz de öfke ve kızgınlık yaratmadan dikkat uyandırmak ve bunu kendinizi daha güçlü görünmek için uygulayabilmelisiniz. İnsanların bağımsızlığınız konusunda ki düşünceleri çoğaldıkça sizin şöhretiniz daha çok artacak ve size bağlanılabilecek kişi olarak görmeye başlayacaklardır. Hayatın kuralıdır eğer birisinin başka insanlar tarafından istendiğini düşünürsek biz de bu insanı arzu edilir buluruz. Amaç insanları kendinizden soğutmak değildir sadece kolay lokma gibi görmemek ve süreçte bazı hedefleri gerçekleştirmekten ibarettir.

İnsanların sizi zavallı kavgalarına çekmelerine izin vermeyin. İlgilenmiş ve destekleyici görünün ama tarafsız kalmanın yolunu her zaman bulun; siz geride dururken kavgayı diğerlerinin yapmasına izin verin ve bekleyin.

Baltasar Garcian'ın dediği gibi “Büyük yetenekleri olan insanlar yavaş hareket ederler, çünkü bir şeye bağlanmaktan kaçınmanız, bağlandığınız bir şeyden kurtulmaktan daha kolaydır. Bu tür olaylar sizin sağduyunuzu sınar; onlardan kaçınmanız, zaferle çıkmanızdan daha güvenlidir. Bir yükümlülük diğerine götürür ve felaketin sınırlarına çok yaklaşırınız.

TECRÜBE 8

MAZERET UYDURMAKTAN
VAZGEÇMELİYMİŞİZ..

Başarının en büyük engeli ve başarısızlığı olağan hale getiren yapı taşlarından bir maalesef mazerettir. Mazeret bulma küçümsenemeyecek derecede tehlikelidir. Gün gelir sizi iradesiz yetiştirdiği için ailenize kızmaya başlarsınız, size çok iş verdiği için patronunuza, sizden çok fazla ilgi beklediği için karınıza, sabah işe geç kaldığınız için kurduğunuz ama çalışmayan saatinize kızarsınız. Gerçekten haklı mısınız acaba.

O zaman birde olaya farklı açıdan bakıp haklı olup olmadığınızı konusunu biraz irdeleyelim. Şimdi gözlerinizi kapatın ve zihninizde boş bir mekân yaratın. Yeterince geniş olmasına dikkat edin çünkü başınıza engel olan tüm öğeleri tek tek zihninizde yarattığınız bu mekâna yerleştirip yüz yüze gelmenizi sağlayacağız. Evet başlıyoruz. Ne demiştiniz aileniz sizi iradesiz yetiştirmişti değil mi her istediğinizi yapmış size mücadele ruhu kazandırmamıştı ve dolayısıyla sizdi şimdi başarıyı yakalamak için düşünüp harekete geçemiyor ve sabretemiyordunuz. Tamam, o zaman anlaşıldı aileniz tam bir suçlu ilk olarak zihninizde yarattığınız mekânın en başına ailenizi yerleştirin hemen. Sırada kim vardı patronunuz, lanet olası adam sizden nefret ediyor ve sizin hiçbir zaman işinizde yükselmenizi istemiyor değil mi üstelik ne kadar mesai yaparsanız yapın size hep az ücret ödüyor. Tamam, o zaman şu can sıkıcı herifi de hemen zihninizde yarattığınız mekâna ekleyin. Şimdi bu aksiyonları devam ettirin, sıra ile kafanızda hesaplaşmanız gereken her kim ve ne varsa sırayla gözünüzün önüne getirin. Bu fırsatı bir daha yakalayamayacağınızı düşünün, haydi onları rezil edeceğiz ve bir daha asla bizim başarılı olmamıza engel olmalarını fırsat vermeyeceğiz. Bir daha asla yolumuzu tıkayamayacaklar. Evet güzel sıralayacaklarınız bu kadar mı? Düşünün, bir daha düşünün...

Pekala şimdi gözlerinizi kapatın size birkaç sihirli sözcük öğreteceğim ve bu sihirli sözcükleri parmağınızı zihniniz de yerleştirdiğiniz yani karşınız da duran hayatınızı mahveden ve başarıya ulaşmanızı asla ama asla istemeyen insanlara karşı doğrultup tekrarlayın. Hazır mısınız başlıyoruz, işaret parmağınızı karşınızdakilere doğrultun ve şu sözleri tekrarlayın.

“Siz bugüne kadar benim hep başarısız biri olmamı istediniz ve bunu da başarıyorsunuz. Bütün suç sizde, hayatıma koyduğunuz engellerden dolayı asla başarılı olamadım ve başarılı da olamayacağım.”

Güzel söylediniz, içinizi boşalttınız ve rahatladınız değil mi? Şimdi gözlerinizi açın ve ne gördüğünüze bakın. Elinize bakın evet elinize. Karşı tarafta suçladığınız insanlara doğrulttuğunuz elinize parmaklarınıza bakın. Doğru işaret parmağınız karşı tarafta ki insanları gösteriyor suçlusunuz diyor peki ya diğer üç parmağınız neden sizi gösteriyor. Bir mi büyüktür üç mü bunu hesap etmeyi düşündünüz mü hiç. Tüm sorumluluk sizce çevrenizdekiler mi. Sizde hiç sorun problem yok mu acaba. Bence bunu düşünün derim üç parmağınız sizi işaret ettiğine göre belki de problem sizdedir.

TECRÜBE 9

**HAYATIMIZIN KONTROLÜ ELİMİZDE
OLMALIYMIŞ...**

Zaten bu benim hayatım, her şeyin kararını ben veriyorum dediğinizi duyar gibiyim, ya da yanılıyor muyum neyse unuttun gitsin. Ama çoğumuz için bir gerçek var ki dünyaya gözlerimizi açtığımızdan itibaren bizi dünyaya getiren annemiz ve babamızın kontrolü altındayız. Doğal olarak onlardan bize geçen Dna sayesinde onların fiziksel ve ruhsal yönlerini de taşıyoruz. Yoksa nasıl doğduğumuz gibi bize öğretilmeden ağlamaya başlayabiliriz ki. Büyümeye başladıktan sonra ailemiz tarafından bize dünyaya geldiğimiz hayat hakkında iyi ya da kötü bilgiler verilmeye başlanır. Daha önceden hiç görmediğimiz bilmediğimiz bir dünyaya çoğu zaman boş gözler ile bakarız, tek bildiğimiz ağlamak olur. O anlarda gözlerimizi yeni açtığımız bu dünyada imkânsız diye bir şey yoktur ve öğretilmemiştir bize. İçimiz de korkudan eser yoktur. Korkusuzca evin en tehlikeli bölgelerine gitmeye çalışırız. Üzerimize bir şey devrilecekmiş falan hikâye takmayız ve düşünmeyiz hiçbir şeyi. Sonra birileri çıkar ve bize “Cız” kelimesini öğretmeye başlar. Oraya dokunma “Cız” buraya dokunma “Cız” bir bakmışız evin her tarafı “Cız” oluvermiş bir anda.

Sonra yemek yedirme savaşları başlar ve tok olduğumuzu bir türlü anlatamayız karşımızda ki bize şefkatini sunmaya çalışan insana. Burada ki mesajı gayet ve net iletmek istiyoruz ama iletemiyoruz “yaşamak için mi yemek yiyoruz yoksa yemek yemek için mi yaşıyoruz”. Daha yeni geldiğim bir dünyayı tanımadan açlıktan ölmek gibi bir niyetim yok ki benim diyemiyoruz. Biz henüz onların alfabesini bilmediğimiz için onlar da bizim alfabemizi bilmez oysa o ağlama seslerimiz parmak izi gibidir. Her tonunda farklı bir serzenişi yalvarış vardır. Sonra biraz daha büyüme evresine girdikten sonra basmakalıp laflar öğretilmeye başlanır.

“Mutlaka büyüklerin söylediğini yapacaksın” diyorsunuz. Tamam, güzel büyüklerimizin söyledikleri başımızın üstüne ama her söylediği doğrumu ki büyüklerimizin. Yani kendi aklımı kullanarak doğru ya da yanlış ayırt edebilmeyi neden öğretmiyorsunuz bana. İlla büyüklerin söylediğini yapacaksın diye dayatmanızın sebebi nedir diyemiyoruz.

“Ağlamayın diyorsunuz.” Ya ben doğarken ağlayarak gelmişim bu dünyaya. Siz bana ağlamanın kötü bir şey olduğunu nasıl izah edebilirsiniz ki. Ağlamanın ilerde duygularımı bastırabileceğini ve zor zamanlarımda en iyi arkadaşım olabilecek bir şey olup beni rahatlatacağını neden anlatmıyorsunuz.

“Kavga etmeyin” diyorsunuz. Hiç mi kavga etmeyelim. Haksız yere gelip emeğimi çaldıkları gün, sırf siz kavga etmeyin dediğiniz diye mi arkalarından bakıp kalayım ve içime atarak dertli olayım. Neden bana haklı olmayı ve hakkaniyet duygusunu öğretmiyorsunuz. Haklı olduğum da gözümü kırpmadan savaşmak zorunda olduğumu, gücüm yettiği yere kadar dayanmak zorun da olduğumu gerekirse sizin de arkamda olduğunuzu neden hissettirmiyorsunuz.

“Çok çalış” diyorsunuz. Ama neye nasıl çalışacağım hakkında hiç yardımcı olmadınız bu güne kadar. Size de böyle öğrettikleri için mi acaba bana da kendi büyüklerinizden öğrendiğiniz şeyleri öğretmeye çalışıyorsunuz. Size büyükleriniz öğretmediler mi hiç amaçsız, hedefsiz, plansız düşünmeden çalışmanın bir sonuca hizmet etmediğini ve bomboş bir şey olduğunu.

“İş sahibi ol” diyorsunuz. Ama hangi işi sevip sevmediğimi hiç sormadınız bana. Kendi hayal ettiğiniz işlerde çalıştırdınız hep beni. Oysa benim içim de Bethoveen olmak vardı mükemmel senfoniler çalmak hiç dinlemediniz, Michelangelo olarak resimler yapmaya çalışıyordum gözlerinizin önünde bir kez bile farketmediniz. Kostümleri giyiyordum Shakespeare gibi mükemmel hikayeler yazıp oynuyordum tek bir kez bile okumak, izlemek istemediniz.

Tek istediğiniz evlenmemdi belki de. Sonra da çocuk sahibi olmam. Bu liste böyle uzar gider aslında hayatımı kurguladığınız sahnelerin tamamını anlatamam burada. Eğer ben müdahale etmezsem bu döngü böyle sürüp gidecek. Sizin beni yetiştirdiğiniz gibi ben çocuklarıma sizden öğrendiklerimi aktaracağım. Oda çocuklarına... Eğer dur demezsem sayenizde onlar başarıyı yakalayan azınlığa imrenerek bakacaklar.

TECRÜBE 10

**“EL ALEM” NE DERSE DESİN
TAKMAMALIYMIŞIZ...**

El alem... Allah aşkına kim bu El alem? Kimilerine göre çok anlamlı gelen hayatının yapı taşlarını buna göre kurguladığı kişiler, kimilerine göre de hayatlarında hiç karşılaşmadığı, seslerini duymadığı veya duymamayı öğrendiği kişiler. Bazıları bu sözü çok sık kullanıyor ben bunlara şanssız kişiler olarak tanımlıyorum. Azınlıkta olsalar da bu kelimeyi hiç kullanmayan şanslı kişiler de var tabi onların haklarını yememek lazım.

“El alem ne der” diye düşünmeden önce şu soruyu sormanızı istiyorum kendinize. “El alem, sizi en bilinmeyen özelliklerinize kadar tanıyan birimdir, sizi mutlu edecek şeyleri sizden daha çok mu bilmektedir, sizin hoşunuza giden şeyleri belirleyen bir kıtas mıdır, senin zihninizde yarattığınız hayallerinizin kurucusu mu yada gelecek hedeflerinizin planlayıcısı olabilirler mi el alem?”

Hayatın boyunca yaptıklarınla, seçtiğin kararlarla bir çok yargılamalar ile karşı karşıya kalacaksın buna hazırlıklı ol. Yargılayacaklar hem de acımasızca. Sen bunlara karşı kendini savunmak için sürekli mücadele etmeye ve her yargılama da kendi parçalarından ödün verip dağılmaya başlarsan. Seni zihninde yarattığın düşünceler ve hayaller yerine çok kısa bir süre içerisinde El alem diye tabir edilen insanlar topluluğu yönetmeye başlayacaktır seni.

Peki El alem ne der diye düşünmezsen neler olur hiç sordun mu kendine. Saygınlık, para, mevki, ilişkiler, alıştığın yaşam tarzı, sosyal çevren, sevdiklerin mi gidecek elinden. Allah daha fazla uzun ömür versin ama düşün 70 yaşına geldiğini ve hasta yatağında pencereden baktığını hayal et. “O zaman o güne kadar “başkası için, saygınlık için, para için, mevki için”

hayatını heba ettiğinin farkında olduğunu düşünerek pişmanlık duyarsan El alem geri getirebilecek mi sana o günlerini. Hangi düşünce tarzı seni daha huzurlu yapacak, hangi daha mutlu, olgun, gönlü ferah bir insan olacak o yatakta yatan. Bu pişmanlıkların önemli bir kısmı “el alem ne der” sorusunun her kararımızı az yada çok etkilemesinden kaynaklanıyor maalesef. Kendimizi bu şekil de şartlandırmamız sonucunda kendimiz olmaktan çıkmak zorunda kalıyoruz. Bu şartlandırmayı aşındırarak zamanla kendimiz olmayı başarabildiğimiz ölçüde ufkumuz genişler ve ileride geriye dönüp baktığımızda pişmanlıklarımızdan arınmış bir şekilde bir hayat geçirdiğimizin farkına varabiliriz.

Bir insan kaynakları şirketinin Türkiye’de yaptığı araştırmasının sonuçları hayli ilginçti.

Soruyorlar;
Hangisini tercih edersiniz,

A) İnsanlar sizi başarısız zannettiği halde gerçekte başarılı olmak.

B) İnsanlar sizi başarılı zannettiği halde gerçekte başarısız olmak.

Cevap %90’ın üzerinde B çıkıyor.

Soru değişiyor;

A) İnsanlar sizi mutsuz zannettiği halde gerçekte mutlu olmak mı?

B) İnsanlar sizi mutlu zannettiği halde gerçekte mutsuz olmak mı?

Cevap yine %90'ın üzerinde B çıkıyor.

Yani mutlu zannedilmeyi, mutlu olmaya tercih ediyoruz. Başarılı olmaktansa, başarılı zannedilmek daha güzel geliyor.

Zaten üniversite tercihlerimizi yaparken de birilerinin (Anne-baba ya da rehberlik danışmanı) hayallerinin dublörlüğünü üstlenmiyor muyuz? Kaçımız gerçekten istediğimiz üniversiteleri tercih edebildik?

Başkaları için yaşamayı bıraktığında hafifliyor insan.

Hayat sadeleşiyor, insan hayatın gerçek anlamını bulmaya başlıyor.

El alem ne der ? Sözü kadar duvarları yüksek bir hapishane var mı ?

Haydi bu hapishaneden çıkmak yada ömür boyu kalmak senin elinde. Hapishanenin duvarları aşınmış, hiç kimse seni orada zorla tutmuyor. Çık hadi hemen çık dışarı ve El alemin arasında el alemin görmediği bir şekilde yaşamaya başla.

TECRÜBE 11

BAKIŞ AÇIMIZI SORGULAMALIYMIŞIZ...

Hayata bakarken kendimize sormamız gereken sorular vardır. Bunlardan bazıları kendine, ailene, topluma ne denli bir yarar sağlayabileceğimizi sorgulamamızdır. Kişi hayatını en anlamlı ve verimli hale kendi öz yaşamışlığı ile getirebilmektedir. Bulunduğunuz yöre, konuştuğunuz aksan, gelenek görenek, yöresel halk oyunları, yöresel yemekler, yöresel müzikler sizin öz geçmişinizdir. Kişi kendi özgeçmişinden vazgeçip kendini başka olgulara kaptırmış ise mutlaka yapmacık olduğu ortaya çıkacaktır.

Kendi özgeçmişinden vazgeçen insan kendinden vazgeçmiştir. Bu tarz kişilerin hayata bakış açılarının ne kadar verimli olabileceği de aşikârdır. Türkiye Cumhuriyeti, birçok farklı yöresel kültürleri, etnik kökenleri, yöresel dilleri, yöresel yaşam tarzlarını, yemek kültürlerini bünyesinde bir araya toplamış dini birlik beraberlik ve kardeşlik içerisinde yaşayan tek toplumdur diyebiliriz. Hiçbir medeniyetin bu denli bir faktörü bulunmazken, batı denen olgu kendi yapmacık dayatmalarını medyanın her türlü yayın organıyla dışa empoze etmeye çalışması da, toplumun vazgeçilmez yarası haline dönüşmüştür.

Bu da zamanla toplum bireylerimizin, özellikle okul çağında eğitim gören bireylerimizin hayata bakış açısını kısmen de olsa etkilemektedir. Bu etkileşimin günümüz de açık ve net olarak gözler önüne serilmiş olması git gide vahim bir hal almaktadır. Farklı müzikler dinlemek, farklı giyinişler, farklı saç ve sakal modelleri, kişinin kendi ruh halini yansıttığını zannetmesi de bu düzeneğin bir parçasıdır. Bu tarz olgulara saplanıp kalan beyinle daha asi, daha isyankâr olmakla beraber içe kapanıklık, madde bağımlılığı, kendi bildiğini okumak gibi

değişken hal ve hareketler doğurmaktadır. Aslında hayata kendi kalp gözü ile bakabilme, hayatı dolu dolu ve doğru yaşayabilmek bir inanç meselesidir. Boş, zaman alıcı şeylerden uzaklaşıp hayatı düzgün bir çizgide seyretmek, kişinin olgunlaşmasında ve çevrede ki güvenirliliğini de beraberinde getirmektedir.

Sürekli başkalarına özenerek yaşamak, başkalarının isteklerini kendi isteklerimiz gibi görmek gözümüzün kör olması demektir. Bu tür şeylerden sonra hayata kendi gözümüzden değil de başkası olma tutkusu ile yanıp tutuşan biri olarak görmek istediğimiz şeyler bizim gerçekten istediğimiz şeylerin dışına çıkabilir. Yaşanan gerçek bir olay işimizi yaparken nasıl bir bakış açısı ile yaklaşacağımızı gözler önüne sermesi açısından mükemmel bir şekilde konuyu işlemektedir.

Yurt içinde satışları çok iyi olan bir ayakkabı fabrikasının patronu daha çok işçi çalıştırmak ve fabrikasının kapasitesini arttırmak için yurt dışı pazarına açılmak istemektedir. Yönetim kurulu toplantısında satış müdürüne iki elemanını Afrika'ya Pazar araştırması için gönderip rapor hazırlamasını ister. Afrika'ya gönderilecek elemanlar uçakla Afrika'ya gider araştırmalarını tamamlar ve pazarlama müdürüne raporlarını teslim ederler. Müdür raporları incelemek için masasına oturur ve okur.

Rapor 1: Afrika'da firmamızın ayakkabı satması olanaksız. Çünkü hiç kimse ayakkabı giymiyor.

Rapor 2: Afrika'da firmamız için olağanüstü fırsatlar var. Çünkü hiç kimse ayakkabı giymiyor.

İki farklı insan, iki farklı düşünce. Sizce bu insanların farklı düşünmesine neden olan şey nedir. İşte burada bakış açısının ve fırsat değerlendirmesinin en ince ayrıntısı yatmaktadır. Önemli olan sürekli olarak bakış açımızı kontrol edip doğru yerden bakmayı sağlamaktır.

Bakış açısı her şeydir! Hayat, fırtınanın geçmesini beklemek değildir ki! Kendi doğrularımızı bularak yağmurda dans etmeyi becerebilmektir.

TECRÜBE 12

**TECRÜBE ÇALMALIYMIŞIZ, HEMDE EN
DEĞERLİLERİNİ...**

Ataol Behramoğlu'nun öğrendiklerinden biraz çalmaya ne dersiniz.

Öğrendim ki...
Kimseyi sizi sevmeye
zorlayamazsınız.
Kendinizi sevecek insan
yapabilirsiniz,
Gerisini karşı tarafa
bırakırsınız.

Öğrendim ki...
Güveni geliştirmek yıllar
alıyor,
Yıkamak bir dakika.

Öğrendim ki...
Hayatında nelere sahip
olduğun değil
Kiminle olduğun önemli.

Öğrendim ki...
Sevimlilik yaparak 15
dakika kazanmak mümkün
Ama sonrası için bir şeyler
bilmek gerek.

Öğrendim ki...
Kendini en iyilerle
kıyaslamak değil
Kendi en iyinle
kıyaslamak sonuç getirir.

Öğrendim ki...
İnsanların başına ne
geldiği değil
O durumda ne yaptıkları
önemli.

Öğrendim ki...
Ne kadar küçük
dilimlersen dilimle
Her işin iki yüzü var.

Öğrendim ki...
Olmak istediğim insan
olabilmem
Çok vakit alıyor.

Öğrendim ki...
Karşılık vermek
Düşünmekten çok daha
basit.

Öğrendim ki...
Bütün sevdiklerinle iyi
ayrılman gerek
Hangisi son görüşme
olacak bilemiyorsun.
Öğrendim ki...
'Bittim' dediğin andan
itibaren

Pilinin bitmesine daha çok var.

Öğrendim ki...
Sen tepkilerini kontrol edemezsen
Tepkilerin hayatını kontrol eder.

Öğrendim ki...
Kahraman dediğimiz insanlar
Bir şey yapılması gerektiğinde
Yapılması gerekeni
Şartlar ne olursa olsun yaparlar.

Öğrendim ki...
Affetmeyi öğrenmek deneyerek oluyor.

Öğrendim ki...
Bazı insanlar sizi çok seviyor
Ama bunu nasıl göstereceğini bilemiyor.

Öğrendim ki...
Ne kadar ilgi ve ihtimam gösterseniz

Bazıları hiç karşılık vermiyor.

Öğrendim ki...
Para ucuz bir başarı.

Öğrendim ki...
En iyi arkadaşla sıkıcı an olmaz.

Öğrendim ki...
Düşüğün anda seni tekmeleyeceğini düşündüklerinden bazıları Kaldırmak için elini uzatır.

Öğrendim ki...
İki insan aynı şeye bakıp Tamamen farklı şeyler görebilir.

Öğrendim ki...
Aşık olmanın ve aşkı yaşamanın çok çeşidi vardır.

Öğrendim ki...
Her şartta kendisiyle dürüst kalanlar Daha uzun yol yürüyor.

Öğrendim ki...

Hiç tanımadığın insanlar,
iki saat içinde,
senin hayatını değiştirir.

Öğrendim ki...

Anlatmak ve yazmak ruhu
rahatlatır.

Öğrendim ki...

Duvarda asılı diplomalar
İnsanı insan yapmaya
yetmez.

Öğrendim ki...

Aşk kelimesi ne kadar çok
kullanılırsa, anlam yükü o
kadar azalır.

Öğrendim ki...

Karşısındakini kırmamak
ve inançlarını savunmak
arasında çizginin
nereden geçtiğini bulmak
zor.

Öğrendim ki...

Gerçek arkadaşlar arasına
mesafe girmez.
Gerçek aşkların da!

Öğrendim ki...

Tecrübenin kaç yaş günü
partisi yaşadığınızla ilgisi
yok, Ne tür deneyimler
yaşadığınızla var.

Öğrendim ki...

Aile hep insanın yanında
olmuyor. Akrabanız
olmayan insanlardan ilgi,
sevgi ve güven
öğrenebiliyorsunuz.
Aile her zaman biyolojik
değil.

Öğrendim ki...

Ne kadar yakın olursa
olsunlar
En iyi arkadaşlar da ara
sıra üzebilir.
Onları affetmek gerekir.

Öğrendim ki...

Bazen başkalarını
affetmek yetmiyor.
Bazen insanın kendisini
affedebilmesi gerekiyor.
Öğrendim ki...
Yüreğiniz ne kadar kan
ağlarsa ağlasın

Dünya sizin için
dönmesini durdurmuyor.

Öğrendim ki...
Şartlar ve olaylar,
Kim olduğumuzu
etkilemiş olabilir.
Ama ne olduğumuzdan
kendimiz sorumluyuz.

Öğrendim ki...
İki kişi münakaşa
ediyorsa,
Bu birbirlerini
sevmedikleri anlamına
gelmez.
Etmemeleri de sevdikleri
anlamına gelmez.

Öğrendim ki...
Her problem kendi içinde
bir fırsat saklar.
Ve problem, fırsatın
yanında cüce kalır.

Öğrendim ki...
Sevgiyi çabuk
kaybediyorsun,
pişmanlığın uzun yıllar
sürüyor.

Hayatta insanlardan çaldığınızda kızmayacakları tek şey tecrübeleridir. Allah hepimize uzun ömürler versin yüzyıllarca yaşamayı dileyelim ama bazı şeyler apaçık ortada. Kiracı olduğumuz bu dünyadan hepimiz vakti, saati gelince göçüp gideceğiz. Şu zamana kadar bizden önce milyarlarca insan yaşamış. Milyonlarca kitaplar yazarak bizlere yaşadıklarını, anladıklarını, gördüklerini ve geçirdiklerini miras bırakmışlar. Biz neden Amerika'yı tekrar keşfetmek için mücadele eder dururuz ki. Bunca yazılı bize yol gösterici nimet varken neden hep doğruları başka başka diyarlarda ararız.

Akıllı insan kendi aklını kullanandır. Daha da akıllı insan başkalarının da aklını kullanandır.

TECRÜBE 13

AKILLI İNSAN BUNLARI YAPARMİŞ...

Genç Gelişim dergisinde Özlem Kocukeli Özbay'ın yazdıklarına göre Akıllı insan bunları yaparmış.

- 1- Hayatın ne şeker gibi tadına, ne de biber gibi acısına kanar.
- 2- Onun için hayatın her ayrıntısı keşfedilmeyi bekleyen bir hazine saklar içinde.
- 3- Elinden geleni yaptığı halde kendini çaresizliğe düşmüş hissederse sakinliğini korur ve durumu zamana bırakır. Zaman onun için şifa yüklü bir ilaçtır.
- 4- Aklını kullanmanın bir günde öğrenilemeyeceğini bilir. Yaşamını aklını en etkin biçimde kullanmayı öğrenme serüveni olarak görür.
- 5- Geçen her dakikanın kıymetini bilir. Boşa geçen yıllarından önce, dilediği gibi değerlendiremediği dakikalar, hatta saniyeler için üzülür.
- 6- Aklının her şeye eremeyeceğini kabul eder. İnsan zihninin uzanamadığı kuytu köşelere sokulmak için ruhunu ve kalbini el feneri yapar kendine.
- 7- Paylaşılarak yenen bir lokmanın bir başına yenen üç lokmadan daha doyurucu ve tatlı olduğunu tecrübe etmiştir.
- 8- Başkalarının hatalarını kollamak yerine, birçok doğrunun birçok eğriyi doğrultacağını görür. Bu yüzden insanların olumlu yönlerine odaklanır.
- 9- Sonuçlara varmak için acele etmez. Farklı olasılıkları da hesaba katarak herkes için en doğru kararı vermeyi amaçlar.

10- Bir sözü söylemeden önce etraflıca düşünür. Bir kere ağızdan çıkanın geriye dönmeyeceğini, dil yarasının kolay kolay kapanmadığını bilir.

11- Onun için, gördüğü bir yanlış ve haksızlık karşısında susmak, duruma göz yummak anlamına gelir. Başkasının uğradığı bir adaletsizliğin günün birinde kendi kapısını da çalabileceğini aklından çıkarmaz.

12- Sık sık vicdanını sorgular. Aklını kullanarak verdiği kararların ya da söylediği sözlerin kalbini rahat bırakıp bırakmadığını kontrol eder.

13- Bugünkü davranışlarının yarını şekillendireceğini düşünür. Yani geleceğin aslında bugünde gizlendiğinin farkındadır. Bu nedenle içinde bulunduğu anın güzelliklerini keşfedip sepetine atar.

14- Bir problemle karşılaştığı zaman çözüm yollarının problemlerden daha fazla olduğunu bilir. Ağlanıp sızlanmak yerine hemen çözümün peşine düşer.

15- Kendi doğrularının diğerleri için de doğru olması gerektiğini düşünmez. Hayatta farklı doğrular olabileceğini, bu doğru yolların günün birinde tek bir doğruya kesişebileceğini aklından çıkarmaz.

16- Doğrunun her yerde geçerli olduğunu ancak her doğrunun her yerde söylenmeyeceğini bilir.

17- Kendisini samimi bir şekilde onun yerine koymadan asla bir kişinin verdiği kararları yargılamaz, eleştirmez.

18- Ne yağmurda ıslanmaktan korkar, ne güneşin ışıklarından köşe bucak kaçır. Yaşamın kimi zaman sıırıslıkılam edeceğini, bazen de kavuracağını bilir.

19- Sık sık dönüp bakar kendi içine. Sözleri, davranışları, öfkesini durduramadığı, çevresindekileri incittiğı anlar hakkında kendine sorular sorar.

20- İyiliğı iyilik görmek için değıl, ruhuna iyi geldiğı, onu tazelediğı için yapar.

21- Dert ve kederin bir insandan diğetine konan bir kuş gibi olduğunu bilir. Bugün gülenin yarın ağlaması hayatın en doğıal gerçeğıdir onun için.

22- Ne mutlu olduğunda yere göre sığmayan bir sevince, ne de üzgün olduğunda kapkara bir kedere bürünür. Neşeyi de sevinci de aynı doğıallıkla misafir eder hayatında.

23- Acele etmez. Telaşla atılan adımların bir süre sonra kendisine çelme takacağını sezer.

24- Sabreder. Her şeyin bir vakti olduğunu bilir. Sabretmenin sineye çekmek, eli kolu bağılı oturmak değıl doğıru zamanı beklemek olduğunun farkındadır.

25- Kendisine verilen zamanı en etkin biçimde kullanarak ne boşa vakit harcar, ne de iki ayağıını bir pabuca sokar.

26- Ümit besler, onu hep canlı tutar. Ümitsiz alınan nefesin verilmeye değımeyeceğini bilir.

27- Sakindir ve sakinleştirir. Sürprizlerin kapımızı aniden çalacağını, yaşamın durgun bir deniz olmadığını öğrenmiştir. O, ansızın çıkan fırtınaya da, rengarenk gökkuşağına da hazırlıklıdır.

28- Darda kalanın halinden anlar. Kendi sıkıntı içinde bile olsa yardım isteyene elini uzatmanın bir erdem olduğunu bilir.

29- Çıktığı kapıyı hiçbir zaman vurmaz. Bir gün geri dönmek zorunda olacağını farkındadır. Kendisine söyleneni, paylaşılan derdi can kulağıyla dinler. Her anlatılandan alınacak bir ders, her derde sunulacak bir damla ilaç vardır onda.

30- İnsanları değiştirmeye çalışmaz. Her insanın bir bütünün farklı bir rengi, başka bir yüzü olduğuna inanır.

31- Ne hiç işitilemeyecek kadar yüksek sesle, ne de herkesin kulak kesileceği bir fısıltıyla konuşur.

32- Eğriyi ve doğruyu tartan terazisi çok hassastır. Bu ikisini birbirine karıştırmaz.

33- Kimsenin hayallerini yıkmaz. Gerek dışı olsalar bile... Hayallerin ve gerçeklerin arasına keskin çizgiler çekmez. Kötü şeyler görmekten, kötü sözler işitmekten, kötü laflar etmekten sakınır. İyilik bulacağı ve iyilik sunacağı yerlerde bulunmaya gayret eder.

,

TECRÜBE 14

SORGULAMAK LAZIMMIŞ...

Sosyal medya üzerinde video şeklinde dolaşan fakat yazarının kaynağına ulaşamadığım bir videonun sözleri hislerime o kadar tercüman oldu ki şimdi bunu sizlerle paylaşmak istiyorum. Okuyun ve okuduktan sonra düşünün...

Lafımız o ya da bu partiye değil!

Lafımız o ya da bu partiye oy verenlere de değil!

*Hangi renkten olursan ol altında toplandığımız bayrak aynı
Din aynı, Allah aynı, yaşadığımız ve beraber nefes aldığımız topraklarda aynı. Politika ve yönetim uğruna birbirimizi paramparça ettik. Öldürdük... Nefret Ettik... Biz bunlarla boğuşurken birileri ellerini ovuşturup ülkenin parçalanmasını izledi.*

Hepimizin farklı ırklardan, kanlardan ya da partilerden dostlarımız var. Yan yana geldiğimizde bu ayrılmışlıkları umursamadan sarılmışlıklarımız var. Aynı kaptan yemek yemişliğimiz var. Bizler bölünmeye bayraklardan renklerden başladık. Birbirimize karşı hiç bir şey yokken bizim dışımızda herkes birbiri ile iyi geçindi. Biz ise birbirimizi vurduk. Fakat sonuçta üzülen, ağıtlar yakan harap edilen yine bizler olduk.

Elimize yüzyıllardır bir din tutuşturdular, bizi bu güzelim dinden öyle korkuttular öyle uzaklaştırdılar ki günahı sevap sevabı günah sandık. Fakat şuna dikkat ettik ki din ile alakası olmayanlar bile belki de hayatları boyunca en az günah işleyenler oldu.

Kuran da şöyle bir emir vardır. Müslümanın Müslümana canı haramdır. Bizler burada birbirimizi parçalarken onlara hiçbir şey olmadı ve bizim birleşmemiz için hep sahte vaatlerde bulundular. Biz ki Allhtan kitaptan korkan ve bu uğurda yanlış bir şey

söylemeye çekinen insanlar olarak bir politikacıyı peygamberlik mertebesine çıkardık. Bastığı yerleri kutsal toprak olarak ilan ettik. Bizler dizilerle, yarışma programları ile hatta futbol maçları ile izleyip oyalanırken koskoca ülkemiz elden gitti.

Peki, kendinize sorun bundan on küsur yıl önce kendimizi bu kadar yedik mi? Böyle kavgalar ettik mi? Polisimizle Çatıştık mı? Hiç bunlardan bu kadar nefret edip kin duyduk mu.? Hiç birbirimizi satırla kovaladık mı? Birbirimize hiç bu kadar ağız dolusu hakaretlerde bulunduk mu? Politikacı abilerimize bakın hepsi koca koca adamlar. Birbirlerine laf yetiştiriyorlar hepsi birbirini suçluyor ve hakaret ediyorlar ve biz bunlara güveniyor hatta tapıyoruz. Her şeyi bırakın saygı duyuyoruz. Fakat birbirimizden haberimiz bile yok.

Yakında yaşadığımız bu toprakların hiçbir metrekaresi bize ait olmayacak ama asıl en vahim durum şu ; onlara lanet edip ülkemizi korumaya çalışırken birbirimizden olduk ve değerlerimiz yerle bir oldu. Tutunacak tek bir dal bırakmadık ki oturduğumuz dalı bile kestik ve hızlıca düşüyoruz. Başımızdaki adamları savunup o ne yapsa yeridir derken ay sonu alacağımız maaşımızı düşündük yada alamadığımızı. Alsak da kalan parayla nasıl geçineceğimizi düşündük. Dünya bir oyun senaryoyu birileri yazar ve biz oynarız. Asıl mevzu bundan sonra oynayıp oynamayacağımız.

Evet, Türk halkının ateşlenmesi için küçük bir kıvılcım bile yeterlidir. Bunu onlarda gayet iyi biliyor ve sokağa döküyoruz sonrada kendi insanımızı vurmaya başlıyoruz. Yine birileri bu duruma gülüyor sonuç koca bir hiç koca bir boşluk ve kocaman bir nefret.

Şunu unutmayın eğer bu ülke giderse, zamanında birbirimize taşlarla tomalarla çatıştığımız kardeşlerimizle aynı evde kalıp

ocakta pişen aynı yemeği yiyebiliriz ve birbirimize baktığımızda utanç içinde başımızı önümüze eğebiliriz.

Fakat işte o zaman çok geç kalmış olunacak, sokaklara dökülmek güzel, hakkını aramak güzel ve onu savunmak en doğal hakkımız. Onlar bolluk içinde yaşayıp kuralları koyarken bizler canımızın çektiği şeyleri almak bi yana dursun bankalara olan borcumuzu nasıl ödeyeceğiz diye kara kara düşündük hep. Yapacağımız en iyi ve akıllıca direniş sessiz olan olmalıdır. Kavgaya yok, çatışmaya yok, küfür yok, yolları kapatmak yok, sağa sola esnafa hiç bir türlü zarar vermek yok, kan yok, can yok.

Sadece size dayatılanı kabul etmeyin. Belli mekanlara gitmeyin, gereksizce tüketmeyin, bazı tüketim yerlerini protesto edip tekrar oralara oturmayın. Gereksiz borca girmeyin, borçlu olmak demek köle olmak demektir. Ülkenin başına kimin geçtiğinin ya da onu ülkenin başına kimin koyduğunun zerre kadar önemi yok artık, önemli olan tek şey şudur: Senin duruşun, senin onurun, senin hayatın '... Bizim sizlerle hiçbir derdimiz yok, derdimiz bizleri bu hale getirenlerle, bizi aldatanlarla senin ölmen ve acı içinde yaşıyor olman bu adamların umurun da bile değil ama şuna emin ol ki sen borç içinde yüzüp acılar çekerken onlar bankadaki paralarını saymakla meşguller birileri ne giyemeyeceğini ne yiyemeyeceğini düşünür. Aklını kullan televizyondan uzak dur ve sana her dayatılanı kabul etme az tüket politikacılar sadece senin duymak istediğini söylerler. Eğer ülkeni korumak istiyorsan bilgi sahibi olmak zorundasın. Aksi halde ülkemiz giderek yok olacak. Şimdi sessizce ayağa kalk.

Allah yardımcınız olsun.

TECRÜBE 15

ATALET DENEN BİR İLLET VARMIŞ...

Sigarayı bırakma ve çocuklarınıza daha fazla zaman ayırma konusunda en az bir milyon kez söz verip tutamayacaksınız. Gazetelerin hafta sonu eklerinde aslında serüvenci bir kişiliğe sahip olduğunuzu görüp sevineceksiniz. Saçını boyayan erkeklere hak vermeye başlayacaksınız. Şehir dışında yaşamak konusunda ciddi planlar yapmaya başlayacaksınız. Çocuklarınızın âşık olduklarını görüp bu garip ruh hallerini bir yerlerden hatırladığınızı fark edeceksiniz. Eşinizin doğum günlerini son anda hatırlayacak, evlilik yıl dönümlerini ise kesinlikle unutacaksınız. Eski dostlarla oturup siyasi meseleleri tartışırken üçüncü kadehte çoktan memleketi kurtarmış olacaksınız. Velhasıl hayat, insanı insan yapan bütün renkleriyle her zaman ki gibi akıp gidecek ve bazı şeyler hiç değişmeyecek.

Atalet; Türk Dil Kurumunun internet sitesinde

1. Tembellik
 2. İşsizlik, işsiz kalma
 3. İşlemezlik
 4. fizik Süredurum
- Şeklinde ifade edilmektedir.

Mümin Sekman'ın Atalet konusunu detaylı işlediği kitabı Kişisel Ataleti Yenmek bu konuda kapsamlı bilgiler sunan bir kitaptır. Kitabının 3.sayfasında Atalet'le ilgili şu tespitleri paylaşıyor.

“İnsanların çoğunluğu aslında hayatta başarılı olmak için neler yapmaları gerektiğini gayet iyi biliyorlar. Başarılı olamadıkları için neler kaybettiklerinin, ne acılar çektiklerinin de farkındalar. Başarılı olurlarsa neler kazanacaklarını ne kadar mutlu olacaklarını da biliyorlar. İsterlerse ne kadar başarılı olacakları ile ilgili de pek çok şey biliyorlar. Sorduğumda başarılı bir insan olmayı istediklerini de söylüyorlar. Peki bu insanlar neden başarılı

olamıyorlar. Niye bu ülke hala “kaybedenlerin” ülkesi? Neden başarılı, mutlu ve halinden memnun insanların genel nüfusa oranı yüzde 10 bile değil”

Ve bu yazıya istinaden Ann Landers’ın sözü kulaklarımızda cınlamaya başlıyor;

“Tanrı bize iki yuvarlak organ verdi. Biri oturmak, diğeri düşünmek için. Başarımız hangisini daha fazla kullanacağımıza bağlı!”

Yaşım çok değil 30 daha. Yolun yarısı derler hep bu yaş için ama son zamanlar da yapılan araştırmalar ve tutulan istatistikler ortalama insan ömrünün uzadığına işaret ediyor. Elektrik kazası sonucu vefat eden babam’a benzerse yaşım 2 senem kaldı diyebilirim. Baba’ma benzetirler beni de hep yaşı benzemesin derler di hani oradan hatırladım yine. Ama bir ihtimal de bir hafta ara ile vefat eden Babaannem ve Büyükbabam geliyor aklıma. Sanırım 90 küsur yaşlarındaydılar vefat ettiklerinde. Eğer onlara çekersem daha ömrümün üçte birini anca tüketmiş sayılırım.

Bazen özeleştiri yapmak gerekir diye anlatıp dururlar ya hani şimdi tam sırası galiba. Yaş otuz ve geçen 30 koca sene.

*Pişman mıyım.
Hayır.*

*Keşkelerim var mı?
Evet. Çok fazla*

*İyiki’lerim keşke’lerim den fazlamı
Hayır*

*O Zaman Başarısız mıyım?
Hem evet, Hem de Hayır*

Evet başarısızım Çünkü;

Hiç rahat durmadım bugüne kadar. Daha 16 yaşında yaşıtlarım üniversite sıralarını aşındırırken ben koskoca hayata kalktım karşı durmaya çalıştım ve o yıllarda atıldım iş hayatına. Sonra askerlik geldi ve bitti.

15 m2 bir dükkanda Bilgisayar Teknik Servisi açtım olmadı kapattım...

Sonra bir ortaklık neticesinde bir internetcafe açtım ve bu sırf ticaret uğruna girdiğim kamu kurumunda ki zabıtalık mesleğini bıraktım. 5 sene boyunca 5 şubeye kadar çoğalan cafeleri günün şartlarına uymadığı ve mesleğin bitmeye yüz tuttuğu için kapattım...

Halı yıkama işine girdim son model teknolojik makineler ile kısa bir sürede ciddi bir başarı yakaladıktan sonra internetcafeler için terkettiğim kamu işinin başka bir görevine bu sefer halı yıkama işini terk ederek döndüm.

15 m2 bir dükkanda denediğim bilgisayar teknik servisi işini bu sefer kamu kurumunda çalışmaya devam ederken Teknik servis + bilgisayar satış olarak yapmaya başladım. Türkiye'nin dört bir tarafına ulaşarak ciddi satışlar yaptım. Hedef kitle internetcafelere satışı sektör yavaşladı bu sefer bu dükkanda kapandı...

Diğer işlere ek olarak düğünlerde kameramanlık yapıyordum. Artık bu işten de elimi ayağımı çektim.

Bi ara bir çok firmaya web sitesi tasarlıyordum. Ama tasarlayıp teslim etmek yetmiyor birde her şeyiyle ilgilenmek gerektiğini düşünen firma sahiplerinden dolayı bu işten de vazgeçtim.

Sonra elektroniğe ilgim arttı. Benzinliklerde bulunan otomatik süpürgelerin parçalarını araştırıp Çin'den firma ile görüşerek bir demo sayaçlı elektrik süpürgesi yaptım fakat pazarlama süreci tutmadığından ondan da vazgeçtim.

Yani bunları niçin yazdım bilmiyorum ama istedim ki sizde yaşınız kaç olursa olsun aynısını yapın yazın, yazdıklarınıza bakın ve okuyun.

*Galiba bende Atalet denen illet tutmamış.
Sürekli denemişim ama olmamış.*

*Evet Başarılıyım Çünkü;
Hala deniyorum... ve ömrüm olduğu sürece de denemeye devam edeceğim.*

TECRÜBE 16

**BORÇLULUK İLE KÖLELİK EŞ ANLAMLI
KELİMELERMİŞ...**

Borçlu olmak ister maddi ister manevi olsun her zaman insana zarar ve sıkıntı veren bir durumdur. Oysa eskilerin tabiri ile “Borç yığının kamçısı” değil miydi. Bazen düşünürüm de her şeyin bir son kullanma tarihi olduğu gibi acaba eski tecrübelerinde bir son kullanma tarihine mi ihtiyacı var.

Köle’nin kelime anlamı “birinin emri altında bulunan, özgür olmayan kimse” olarak tanımlanıyor. Günümüzde hayatlarımızı gözden geçirdiğimizde acaba kendimize yakıştıramadığımız ama bir nevi bizi tutsak eden bir şey kölelik değil midir.

Geçimimizi sağlamak evimize aş götürebilmek, çocuklarımıza bir gelecek yaratmak adına hepimiz çalışmak zorundayız. Elimizde olmayan nedenlerle, bazen kazandıklarımızla harcadıklarımız arasında bir denge tutturamayız. Böyle durumlarda ilerde ödenmek üzere başkasından borç almak zorunda kalabiliriz. Bize borç verenler, bizim ödeyebileceğimize inandıkları için istediğimizi verirler. Borcu zamanında ödemek, kişiliğimize verdiğimiz değeri gösterir. Bize olan inancı boşa çıkarmamak, sözümüzde durmak için, çalışmamız gerekir. Kendi geçimimiz için harcadığımız çabaya, aldığınız borcu ödemek için harcayacağımız çaba eklenince, daha çok çalışmak zorunda kalırız.

Hayata karşı isteklerimiz ve beklentilerimiz arttığı sürece hiçbir maaş bizim isteklerimizi karşılamaya yetmez yetemez. Çünkü üretilen ürünler insanların hayatlarını kolaylaştırma ve daha fazla satış yapma adına üretiliyor. Her şey biz insanların hedef kitlesinde bizim arzu ve isteklerimize göre üretilip şekilleniyor ve bize sunuluyor. İşte tam burada hep daha fazlası ve başkalarına özenme ile birlikte bazen maaşımızın yetmediği durumlar da kredi kartına sarılarak köleliğe ilk adımı atmış oluruz.

Gerçek anlamı ile Köle, bütünüyle başka bir insanın malı olan, herhangi bir eşya gibi alınıp satılabilen kişidir. Kölelik, eskiçağlardan 19. yüzyıla kadar süren uzun bir tarih boyunca çeşitli biçimlerde var olmuştur. Köleler, taşınır herhangi bir mal gibi görüldükleri ve onlara hiçbir hak ve özgürlük tanınmadığı için, kendilerinden istenen her türlü işi yapmakla yükümlüydüler. Efendilerinin kötü davranışları, ağır yaşam ve çalışma koşulları, insan sayılmayan binlerce kölenin ölümüne yol açtı. Bir köle için kölelikten kurtulmanın tek yolu efendisince özgürlüğünün geri verilmesi, yani azat edilmesiydi. İnsanlar tarih boyunca, içinde yaşadıkları topluma ve döneme göre çeşitli yollardan köleleştirildiler. Savaşta tutsak edilmek, bir suç nedeniyle cezalandırılmak, borcunu ödeyememek ya da köle ana babadan dünyaya gelmek, köle olmanın çeşitli biçimlerindendi.

Bize teoride yutturulan İnsan hakları evrensel bildirgesinden öteye 20. Yüzyılın ortalarında modern kölelik icat edilmesi gerekiyordu. Çünkü dünya düzeni güçlü ve zayıf üzerine kurulduğu müddetçe birileri hayatlarını zevkli bir şekilde sürdürebilirdi. Modern kölelik terminolojisinde kullandığımız kredi kartının ortaya çıkışı çok ilginç bir olay ile başlamıştır.

1950 yılında A.B.D.'de Frank Mc Namara isimli bir avukat önemli bir müşterisini bir lokantaya yemeğe davet eder. Hesap geldiğinde yanında para olmadığını farkederek Mc Namara hayatının en utanç verici anlarından birini yaşar ve davetlisi olan müşterisine mahcup olmamak için kartvizitinin arkasını imzalamak suretiyle yemek bedelini öder. Bunun üzerine insanların böyle durumlarda yanlarında para olmadan ödeme yapabilecekleri bir ödeme aracı üzerine kafa yormaya başlar. Plastik bir kart ve kağıt üzerine atılacak bir imza ile bunun mümkün olduğunu gören Mc Namara,

Diners Club Kredi Kartı'nı kurar. Mc Namara Diners Club Kredi Kartını birkaç arkadaşı ile birlikte seyahat ve yemeklerde hesabın ödenebilmesini sağlamak amacıyla çıkarmıştır. Kartın sloganı ise "dine and sign" (ye ve imzala) olup, Diners kelimesinin de buradan ortaya çıktığı anlaşılmaktadır. Mc Namara o gün için kendini kurtaracak mükemmel bir işe imza atmıştır. Zaten bütün buluş ve keşifler hep zorunluluk ve ihtiyaçtan doğmamıştıydı.

Kölelik ve borçluluk tanımlamalarına baktığımızda benzerlikler ciddi bir şekilde beni şaşırtıyor. Ne demiştik; *Kölelik, eskiçağlardan 19. yüzyıla kadar süren uzun bir tarih boyunca çeşitli biçimlerde var olmuştur. Köleler, taşınır herhangi bir mal gibi görüldükleri ve onlara hiçbir hak ve özgürlük tanınmadığı için, kendilerinden istenen her türlü işi yapmakla yükümlüydüler.*

Günümüz şartlarında da biz borçlu bireyler ne kadar özgürüz. Daha fazla para kazanmak uğruna ek işler arayıp durmuyor muyuz. Bazen hangi iş olursa olsun sırf şu borçlarım bitsin diye çalışıp didinip durmuyor muyuz.

Bu hayatın kuralı olsa gerek ki insanlar yaşadıkları döneme göre illa bir şey bulunup köleleştirildiler. Tüketim çılgınlığı sürekli bize pompalandığı sürece biz köle olmaktan maalesef kurtulamayacağız. “Borç yiğidin kamçısıdır” sözünü tecrübelerle istinaden “Borç yiğidin kamçısı değildir” olarak güncelliyoruz.

Gelecek nesillere yön verecek bir anne baba olarak yavrunuzun dünyaya gözünü bir köle olarak açmasını istemiyorsak buna dur demek sizin elinizde.

“Bu dünya bize atalarımızdan miras kalmadı, biz çocuklarımızdan ödünç aldık”

TECRÜBE 17

ÖZGÜRLÜĞÜN SINIRLARI BELLİYMİŞ...

21. yılın bizlere sunduğu özgürlük tanımına ve uygulamalara göz attığımızda “Canının istediğini yap, zevk aldığın hoşuna giden her şeyi dene, tüm zincirlerini kır ve özgür ol” anlayışının tüm insanlara hâkim olduğu gerçeğini görürüz. İnsan özgürlüğünü kazancına, konforuna, yaşam şartlarına bağlamışsa sarayda bile yaşasa mutsuz olabilir. Bunun örneklerini toplumda görebiliriz “Spor arabam var, pırlanta yüzüklerim var havuzlu villada yaşıyorum ama yine de mutlu değilim” diyerek kendini özgür hissetmeyen nice insanlar çevremizde yaşayıp duruyorlar.

Din bilgininin yolu tımarhaneye düşmüştü, “Gidip bir gezeyim, delilerin halini göreyim!” diyerek kapıyı çaldı. Girince, elleri ayakları bağlı bir delinin sevinç içinde bağırıp çağırdığını, keyiften sarhoş olduğunu gördü. Yanına giderek: “Yahu...” dedi. “Elin ayağın bağlyken bu neşe nedir? Tutsaksın görmüyor musun halini?”

Deli “Elim ayağım bağlı benim!” dedi. “Yüreğim bağlı değil. Gönlüm özgür olduktan sonra tutsak olmuşum, ne çıkar? İki âlem dediğin nedir? Bir deniz, adı da gönül. İşte o denizde hürüm ben!

Bazen özgürlük ve sorumluluk dengesini tutturamadığımız görülür. “Canının her istediğini yapmak” sorumluluk duygusundan kurtulmak için gerekli bir anlayış değildir. Zevkleri kısıtlayan her şeyi özgürlüğü kısıtlıyor olarak ta tanımlayamayız. Bu tip durumlar da özgürleşmek isterken dayatılan kurallar veya manevi duygularla kendi içimiz de mutsuzlaşabiliyoruz.

Örneğin 7 yıllık evlilik hayatımı göz önüne getirdiğimde 6 yaşında bir kızım ve 3 yaşında bir erkek evladım var. Geçen bu süreçte onların büyümesi evresinde bir çok sosyal hayat faktörünü yakalayamadık. Mesela eşimle sinemaya gitmişliklerimiz çok

azdır. Tatiller çocuklar ile eğlenceli geçse de tam anlamı ile mükemmel bir eğlence ortamını yakalatmamıştır. Eşimle alıp başımızı gece yarısı saatlerce çekirdek çitlatarak dolaşmışlıklarımız da çok azdır. Fakat bu bizim özgürlüğümüzün kısıtlanması değildir ki. Sorumluluklarımız ile özgürlüğümüz arasında ki sınır çizgisinden ibaret şeylerdir. Oysa bahsettiğim bu tarz şeylerden dolayı özgürlüğünün kısıtlandığını düşünerek nice evlilikler son bulmuştur. Bu yönde en iyi açıklayıcı yaklaşım özgürlük ve kanser hücresi arasında kurulanı olmuştur diye düşünüyorum. Prof. Dr. Nevzat Tarhan şu benzetmeyi yapmaktadır;

“Vücutta ki en özgür hücre hangisidir?” diye sorsak cevabımız kanser hücresi olur. Çünkü kanser hücresi yanındakini yutar, vücuda giren kan şekerini diğer hücrelerin üç-beş misli daha fazla tüketir. Hızla büyür. Çünkü özgürdür. Ama kanser hücresinin izlediği özgürlük yolu sorumsuz ve şeytani bir özgürlüktür. O kadar özgürdür ki büyümek konusunda sınır tanımaz. İşte bu sınırsız narsistik özgürlük o kadar bencillğe kapılır ki hep kendini önemser. Hak duygusunda hep kendine öncelik verir ve kendini ön planda tutar. “Dünyaya bir defa geldim” der. Bütün dokuları yok eder ve vücutla birlikte en sonunda kendi de ölür ve yok olur.”

“Birinin özgürlüğünün başladığı yerde bir diğerinin ki biter”

TECRÜBE 18

EVİN EN ÖKSÜZÜ BABALARMIŞ...

Babalar en kutsal varlıklar olan Annelerin gölgesinde kalan gizli kahramanlardır! Evin en öksüzü babalardır, en yalnız, en kimsesizi, herkese kimse olurken. Evin direği olurken kendisi direksizdir, dayanacağı kimsesi pek yoktur. Çünkü o hep güçlü olmak zorundadır. O zayıf olamaz Çünkü o kahramandır, o güçsüz olamaz Çünkü o kahramandır, o ağlayamaz Çünkü o kahramandır, hep kahraman olmak, öyle kalmak zorundadır. Yoksa silebilir herkes onu. Küçümser, erkekten bile saymaz.

Batan gemiyi en son terk eden baba iken, uçan bir balonda, fazla ağırlıkların atılması aksi halde balonun düşme ihtimalinin olduğu anlarda, aileden ilk atılacak kişi babadır.

Hayatını ailesine adasa da, ne eşine ne de çocuklarına yaranabilir tam anlamıyla. Kimsesi kalmaz zaten memleketi belli olduğunda. Hani sormuşlar ya adama nerelisin diye. O da demiş henüz evlenmedim diye. Ne ilk ailesine,ne de yeni ailesine yaranamaz, arada kalır.

Aile içi yetmez gibi, hep annelik yüceltilir onun yanına ayıp olmasın diye babalık da eklenir. Anneler gününün bütün ihtişamına, şatafatına, her yerde vurgulanması ve insanları harekete geçirmesine rağmen, babalar günü unutulur, ya da babalar gününde hatırlanır ve öylesine geçirilir.

Evin dış kapı mandalı gibidir çoğu zaman. Evin en yalnızıdır. Bu yüzden en son babalar duymaz mı? Ya saklanır, ya yalan söylenir ya da paylaşma gereği duyulmaz. Bunda elbet hoşgörüsü az babanın da suçu ve katkısı vardır ama yine de ne yapsa yaranamaz, yakınlaşamaz. Belki çocuklarıyla yakınlaşmak ister ama malum ataerki kurallar, toplum baskısı, utanç duygusu buna engel olur, ne sevdiğini gösterebilir ne de sevmek istediğini...

Babanın aile de en sevdiği birey kadındır, eşidir. Eşinin ise en sevdiği çocuklarıdır, kendisi değil. En büyük aşk evliliklerinde bile, sevgilisi doğum yaptığında bir anda artık sevgilisi değil, anne olur, kendine biçtiği en büyük rolü olur sevgilisi.

Baba en çok anneyi sever, anne en çok yavrusunu sever, yavrusu ise en çok eşini sever, eşi ise en çok yavrusunu sever. Bu böyle devam eder durur, hayatın kanunu gereği.

Bir yeri acıyan çocuğun hiç babam dediğini duydunuz mu? Babası yanındayken bile anam demez mi?

İyi bir işi olması gerekir, zengin olması gerekir. Çocuklar bile birbirlerini heyecanlandırmak için, iki kişinin omuzlarında daha fazla ileri gitmek için, bakalım kimin babası daha zengindir, derler.

Anne ya da çocuklar işsiz olabilir, kimse bunu çok görmez onlara. Ama baba işsiz olamaz. Düşünün erkek çalışır kadın ev hanımı ise sorun yok ama tersi durumda erkekten bile sayılmaz. Evin geçimini karşılamak zorundadır, hem de şartlar ne olursa olsun. Dışarıda once karşılaştığı kötülük ve güçlüklerle uğraşırken, eve gelip sığınmak, salmak isterken kendini, evde eşinin kaprislerini çekmek, çocukların sorunlarıyla uğraşmak zorunda kalır.

Belki ağlamak ister onların yanında, onlarla... Yapamaz!

Evin şerefini, evin namusunu korumak zorundadır. Kızının ilk aşkı kendisi olsa da, büyüyünce kızı artık aldatır babasını ve başka gençlere kayar gönlü. Babasına bin bir naz yapan o kız ise sevgilisinin, eşinin her dediğini yapar. Evde yıllarca babası ile çatışan, özgürlüklerini elde etmeye çalışan, oğlu ise eşinin yanında muma döner. En acısı ise yıllarca gözünden bile koruduğu o güzeller güzeli kızını, gözbebeğini gelir adamın biri alır elinden, gözünden sakladığını başka gözlere verir. Değil birinin ona

dokunması yan gözle bile bakmasına dayanamayan baba, teslim eder bir başkasına elleriyle. Üstelik bir de düğün dernek yapmak zorundadır, oynamak zorunda kalır sanki eğlenirmiş gibi.

Yıllarca dışarıda deli gibi çalışırken, bebekken hiç büyümeyeceğini düşündüğü yavrularının değiştiğini bile fark edemez, birey olduklarını. Ona bağımlı iken onlar, bir anda bağımsızlıklarını ilan etmeye başlarlar, küçük bir hayal kırıklığıyla karşılar, yapacak bir şey yoktur.

Bizim gibi toplumlarda, erkek evladından çok kızına değer veren, her şeye rağmen onun için her şeyini feda eden babaların önünde sevgiyle eğiliyorum.

Sizler büyük insanlarsınız

Bunca zorluğuna rağmen Baba olabilmiş tüm özel insanlara ithaftır.

4 kişilik bir ailede 3 dilimlik pasta varsa "Ben pasta sevmem" diyen tek kişi; 'Babadır'".

Ve O her şeye Değerdir.

TECRÜBE 19

AYIDAN DOST OLMAZMIŞ...

Ormanda bir ayıya boa yılanı musallat olmuştu. Beline sarılmış ayıyı sıkıştırıyordu. Ayı can havliyle bağıyor, yardım istiyor, çırpınıyordu. Bu sırada oradan geçmekte olan bir adam bağıışı duyu geldi; kılıcını çekip yılanı öldürdü. Ayı rahat bir soluk aldı. Ve kendisine iyilik yapan adamın peşini bırakmadı. “Hayatımı kurtardın, seninle dost olmak ve hizmetine girmek itiyorum” dedi. Adam istemedi ama ayının üstelemesi karşısında mecbur kaldı: “İyi o halde...” dedi. “Gel!”

Ayı artık adamın evinin eşiğinden ayrılmıyordu. Konu komşusu uyardı adamı: “Ayıdan dost olmaz. Ahmak dosttansa akıllı düşman olsun. Başına bir bela geleceğinden endişe ediyoruz. Defet gitsin!” Lâkin adam artık ayının bağlılığını gördüğü için farklı düşünmeye başlamıştı. Bu yüzden, “Beni kıskanıyorlar. Onun gibi güçlü bir yardımcım olduğu için çekemiyorlar” diye düşündü ve uyarıları dikkate almadı.

Günlerden bir gün, ormana odun kesmeye gitti. Tabii ayı da yanındaydı. Adam hayli çalıştı, ağaç kesti, istifledi, yorulunca da soluklanmak üzere bir ağacın gölgesine uzandı. Ayı da yanına çöktü. Biraz sonra bir sinek gelip adamın yüzüne kondu. Ayı, efendisine iyilik olsun diyerek sineği kovdu. Sinek kaçtı, fakat az sonra yine kondu. Ayı yine kovdu, sinek yine kondu. Derken ayı kızdı ve sineği öldürmekten başka çare olmadığını düşündü. Koşarak gitti. İri yassı bir taş kapıp geldi. Olanca gücüyle adamın yüzüne indirdi. Başından ağır yaralanan adam oracıkta öldü. Dostlarının dinlememenin cezasını hayatıyla ödedi.

Peki okuduğumuz hikayede ki tecrübeye istinaden Ayıdan dost olmuyorsa gerçek dost nasıl olmalı diye sormalıyız o zaman kendimize. Bu sorunun cevabını da aşağı da ki anonim şiirin

mısralarında arayalım. İnternet üzerinde bu şiirin Can Dündar’a ait olduğu sıkça gözlemlense de Can Dündar resmi internet sitesinde sahte yazılar kategorisinde yayınlayarak kendisine ait olmadığını belirtmektedir. Kim yazdıysa kalemine sağlık.

*Saate bakmaksızın kapısını çalabileceği bir dostu olmalı insanın...
"Nereden çıktın bu vakitte"dememeli,
Bir gece yarısı telaşla yataktan fırladığında;
"Gözünün dilini"bilmeli;
Dinlemeli sormadan,söylemeden anlamalı...
Arka bahçede varlığını sezdirmeden,mütemadiyen dikilen vefalı bir
ağaç gibi Köklenmeli hayatında;
Sen,her daim onun orada durduğunu hissetmelisin.
İhtiyaç duyduğunda gidip müşfik gövdesine yaslanabilmeli
Kovuklarına saklanabilmelisin.
Kucaklamalı seni güvenli kolları.
Dalları bitkin başına omuz,
Yaprakları kanayan ruhuna merhem olmalı...
En mahrem sırlarını verebilmeli,
En derin yaralarını açıp gösterebilmelisin;
Gölgesinde serinlemelisin sorgusuz sualsiz...
Onca dalkavuk arasında bir tek o,
Sözünü eğip bükmeden söylemeli,
Yanlış anlaşılmayacağını bilmeli.
Alkışlandığında değil sadece,
Asıl yuhalandığında yanında durup koluna girebilmeli.
Övmeli alem içinde,baş başayken sövmeli
Ve sen öyle güvenmelisin ki ona,
Övdüğünde de sövdüğünde de bunun iyilikten olduğunu bilmelisin,
"Hak ettim" diyebilmelisin.
Teklifsiz kefil olmalı hatalarının;
Günahlarının yegane şahidi...*

*Seni senden iyi bilen,sana senden çok çok güvenen bir sırdaş...
Gözbebekleri bulutlandığında yaklaşan fırtınayı sezebilmelisin.
Ve sen ağladığın da,onun gözünden gelmeli yaşı...*

25 Aralık 2010'da Britanya'da yaşayan 42 yaşındaki bir kadın, tanınmış bir sosyal paylaşım sitesindeki sayfasında bir intihar notu paylaştı. Aslında yazdıklarına bakılırsa kadın umutsuzca yardım istiyordu. Sitedeki binden fazla “arkadaşı” o sırada çevrimiçiydi, fakat biri bile yardımına gelmedi. Polis kadının cansız bedenini bir gün sonra buldu. Kadın aşırı dozda ilaç içmişti.

Günümüzde modern teknoloji sayesinde, sadece kişi listemize ismini ekleyerek yüzlerce, hatta binlerce internet “arkadaşına” sahip olabiliyoruz. Ve bu “arkadaşlıklardan” birine son vermek istediğimizde kişinin adını listeden silmemiz yeterli. Ancak Britanya'daki kadının yaşadığı acı olay şaşırtıcı bir gerçeğe dikkat çekiyor: Birçok kişi gerçek arkadaşlıklar kuramıyor. Son zamanlarda yapılan bir araştırma, giderek sosyalleşmemize rağmen gerçek dostlarımızın sayısının azaldığını gösterdi.

Çoğu insan gibi siz de gerçek dostlara sahip olmanın önemli olduğunu herhalde kabul ediyorsunuz. Ayrıca büyük ihtimalle sizin için de arkadaşlık, bilgisayar ya da telefonda bir şeyler tıklamaktan daha fazlası anlamına geliyor. Yani geliyor diyorum umarım geliyordur ve öyledir.

Son olarak iki özlü söz ile bu tecrübeyi de sabitleyebiliriz.

Unai: *“Sadece sizinle aynı yaşta olan ve aynı şeylerden zevk alan insanlarla arkadaş olmak, her gün sadece en sevdiğiniz renkte giysiler giymeye benzer. O rengi ne kadar severseniz sevin, bir gün gelir bıkarsınız.”*

Funke: *“Arkadaş çevremi genişletmek, kişisel olarak olgunlaşmama fırsat verdi. Her yaştan ve kültürden insanla iletişim kurmayı öğrendim, ayrıca bu sayede daha dışadönük ve uyumlu biri oldum. Arkadaşlarım da bunu çok takdir ediyor.*

TECRÜBE 20

KİŞİSEL GELİŞİM DENEN ŞEY KENDİNİ BİLMEKMiŞ...

Yüzlerce kişisel gelişim kitabı okudum. Binlerce özlü söz beynimin duvarlarına çarparak dolaşıyor zihnimde. Başarı, hedef, hayaller bize dikte edilen kavramlar. Herkes o kadar bir şeyler biliyor ki, herkes başarının şifresini çözmüş ki artık sokaklarda bile seyyar kişisel gelişim uzmanlarını görürseniz şaşırmanın derim.

Sıcacık yatağınızdan zoraki de olsa işe gitmek için bin bir güçlükle kalkıyor, giyiniyor ve kendinizi sokağa atıyorsunuz. Metrobüse binmek için köprüye güçlükle tırmanıyorsunuz ve bir bakıyorsunuz köşede dilencileri görmeye alıştığınız yerde bir kişisel gelişim uzmanı yer alıyor ve size başarı ile ilgili bir şeyler sunmaya çalışıyor.

Hayaldi gerçek oldu deyip iç geçiyorsunuz ve doğru işe.

Nedir bu başarı Allah aşkına. Kime göre neye göre başarının tarifi vardır. 2 yaşında altına yapmamak ile 60 yaşında altına yapmamak gibi bir şey midir bu başarı. Gerçekten artık bilgi zehirlenmesine maruz kaldığımı hissediyorum. Tam bir kitap alıyorum kendime, atıyorum adı “Hayatın Güzellikleri” olsun. (Aramayın sakın bu kitabı kafadan salladım ☺). İlk sayfayı çeviriyorsun başarının yolları ya da başarıya ulaşmanız için yapmanız gerekenler. Efendim yazar sıralamış maddeler halinde.

1-Harekete Geç

2-Düşün

3-Hedefini Koy

4-Sabret ve Çalış

Bana bir tane Kişisel Gelişim Uzmanının 100 kişiye istihdam sağladığını gösterecek var mı?

Yüzlerce Kişisel Gelişim kitabı okumuş biri olarak insan gelişiminin sadece bir kitaptan ibaret olmadığını. Hayata gözlerinizi açtığınızdan itibaren etrafınızda bulunan tüm etkenlerin gelişiminizde faydalı olduğunu. Eğitimin sadece dört duvar arasında değil, kahvehanede sohbet ederken, ya da yolda gezinirken karşınıza çıkan olaylara vereceğiniz tepki ve sonuç ilişkilerine dayandığını, öğrenmenin sınırı olmadığını, tecrübelerin bir nimet olduğunu vb bir çok şey sıralamak geliyor içimden.

Amerikan kültürü ile popülerleşen kişisel gelişim zirvalığının insanlara gaz vermekten başka bir işe yaramadığını. Hatta aşırı gaz verilen insanların daha sonra iç dünyalarında başaramadıkları için ruhsal çöküntü yaşayabileceklerini. Hiç ihtiyacı yokken bile o hayal dünyasında aradığını bulamadıktan sonra kendini bir psikiyatr koltuğunda bulabileceğini...

Ağızına mükemmel bir çift atasözü ve özdeyiş alıp size mükemmel bir hayat vadeden ve kendini kişisel gelişim uzmanı diye kendini nitelendiren çok bilindik arkadaşlara şu soruyu sorar mısınız?

Kendi cebini doldurmaktan başka kime ne hayrın dokundu?

Kişisel gelişim kitapları, tabii ki hiçbir edebi değer taşımayan ticari bir üründür. Peki bir ürünün yegane amacı nedir? Çok satmak. Fakat bazen görüyorum, tek bir kitap yerine ticari kafanın ürünü olarak konulara ayrılmış kitaplar setler haline getirilmiş. İş hayatı için 10 kitaplık bir dizi hazırlamış mesela yazarımız. Veya okulda başarınızı arttırmanız için yapılacaklar 5 kitapta toplanmış.

Daha önce hiç kişisel gelişim kitabı okumamışsındır, fikir edinmek için alıp okursun bir iki tane. Ama düzenli olarak kişisel gelişim, başarı veya hayatınızı değiştireceğini iddia eden kitapları alan

insanlar var. Hiçbir faydasını görmedikleri gibi üstüne bir de zaman kaybetmiş oluyorsunuz.

Bu kitaplar genelde "İş hayatında yükselmenin 10 yolu", "7 maddede okul başarınızı arttırın" gibi daha kapağında size vaatte bulunurlar. Veya biraz daha ilgi çekmeye çalışanları "Aptal insanların 100 kronik davranışı" gibi sizin egonuza yönelik başlıkları seçerler. Sen aptal mısın canım? Tabii ki değilsin! Ama bu kitabı al, çaktırmadan oku bakalım, belki aptal insanlara benzer davranışların vardır, düzelt onları!

Bu kitapların genel karakteristik yapıları şöyledir: Size birçok hikâye anlatılır. Tabii hepsi başarı hikâyesi! Hiçbir başarısızlığa değinilmez. Hâlbuki başarısızlığın da başarı kadar önemli olduğunu düşünürüm, eğer gelişimden bahsediyorsak tabii. Aslında sırf buradan bile, bu kitapların amacının size gerçekten başarıya ulaştırmak değil, gaza getirmek olduğu anlaşılıyor.

Dediğim gibi bu kitaplar bir çok olağanüstü başarı hikâyesi anlatır okuyucuya. Bak ne vahim durumlarda bile neler yapılıyor mesajı verilir. Fakat anlatılması gereken bu hikâyeler değil. Bu hikâyelerin kahramanlarının diğerlerinden farkları! Bu insanların, düşünce yapıları, zihniyetleri bakış açıları! Çok daha geniş ve kapsamlı bir konu bu. Ey yazar, sen bu hikayeyi bana anlattın, beni gaza getirdin de benim kafa aynı kafa, harekete geçsem ne olacak?

Genelde kapakta vaat edilen maddeler hikayelerle şişirilip sıralandıktan sonra, kitabın sonunda aslında her şeyin siz de bittiği, kendinizden başka kimsenin size yardım edemeyeceği, yazarın sizi bir yere kadar taşıyabileceği ancak asıl işi kendi iradenizle sizin başarmanız gerektiğini söyler, şaka gibi. Eee abicim sen hayatın "secret"ını verecektin bana, noldu o iş? Aslında okuyucu da biliyor,

kitabı alırken de biliyor, bu kitabı okuyunca bir şey değişmeyeceğini ama o umut o vaat kitabı ona aldırıyor.

Hayatınızı değiştirmek gerçekten bu kadar kolay olabilir mi? Bu iş belki de dünyanın en zor şeyi. Bu iş belki de yıllarınızı alacak bir süreç. İlk önce zihinsel olarak besleneceksiniz. Ortaokul terk adam kişisel gelişim kitabı okusa ne olur, harekete geçse ne olur? (Kendini yetiştiren, geliştiren insanları tenzih ederim.) Araştırmak, okumak, daha çok araştırmak, daha çok okumak...

İşte asıl değişim buradan başlar: Bilgiden. Yeni şeyler öğrendikçe aslında ne kadar az şey bildiğinizi fark edeceksiniz. Daha çok merak edeceksiniz, yeni şeyler öğrenmek sizin için bir tutku olacak. Bir zaman sonra iş dönüp dolaşıp kendinize varacak. Kendinizi sorgulamaya başlayacaksınız. İşte o zaman asıl kişisel gelişime ulaşmışsınız demektir. Çünkü kendini bilmek her şeydir.

Gerçekte bu kitapları alan kişiler, aslında okuma alışkanlığı olmayan fakat kitabın vaatlerinin büyüüne kapılan kişiler zaten. Yoksa öğrenmenin aşkına kapılmış insan, zaten çoktan gelişim yoluna girmiştir.

TECRÜBE 21

MUTLU OLMAK İÇİN PAYLAŞMAK LAZIMMIŞ...

“Mutlu olmak sence ne demektir?” diye bir soruya maruz kalmıştım geçenlerde.

Tamda Sosyal Medya hesabımda Chuck Plahnuk tarafından kitabında yayınladığı şu sözleri okuyordum.

Biz televizyon izleyerek, milyonerler, sinema tanrıları, rock yıldızları olacağımıza inanarak büyüdük ama olamayacağız... hepimiz heba oluyoruz... bütün bir nesil benzin pompalıyor, garsonluk yapıyor ya da beyaz yakalı köle olmuş... reklamlar yüzünden araba ve kıyafet peşindeyiz... nefret ettiğimiz işlerde çalışıyor, gereksiz şeyler alıyoruz... bizler tarihin ortanca çocuklarıyız... bir amacımız yok; ne büyük savaş ne de büyük bir buhran yaşadık... bizim savaşımız ruhani savaş... ve bunalımımız kendi hayatlarımız...

Sonra devam etti soruyu soruyu soran arkadaşım.

“Mutlu olmak için hayallerin gerçekleşmesi, para kazanman, başarı ile dolu bir hayat geçirmenin etkisi kaçınılmaz. Fakat asıl mutluluk paylaştığında başlar.”

Sonra şöyle bir örnek verdi.

“Mesela mükemmel bir yere yalnız tatile gittin. Her şey o kadar güzel ki müthiş keyifli hissediyorsun kendini. Günlerce deniz, güneş, kum sahil ohh... tadını çıkartmaya doyamadın. Mutlumuşun?”

Evet doğal olarak keyif ve zevk aldığın şeyler insana mutluluk verir.

Ama şimdi sizin de hak vereceğiniz esas mutluluk konusu tatil bitip te yaşadıklarınızı başkalarına anlattığınızda ortaya çıkan mutluluk oluyor.

Erkeklerin vazgeçemediği askerlik anılarını anlatma meselesine göz atalım. Bin bir zahmet ile tamamlanan askerlik görevi boyunca belki de kendilerine ızdırap verecek şekilde geçen günleri yıllar sonra hatırlayıp sohbet ortamlarında anlattıklarına şahit olduğunuzda nasıl ballandıra ballandıra anlattıklarına tanık olunursunuz. İşte ızdırap dolu günler bile günü gelip paylaşıldığında mutlu eder insanı.

Mesela iyi bir şey olmasa da dedikodu yapmanın da bununla alakası olduğu bir gerçektir. İnsanlar hakkında konuşmak, çekiştirmek başkaları ile bu bilgileri paylaşmak insana mutluluk veriyor her al de. Yoksa o kapı bu kapı diyerek dedikodu yapmanın başka bir açıklaması olabilir mi? (Mutlu olmak için dedikodu yapın demiyorum 😊)

“Mutluluk yaşamak, yaşatmak ve paylaşmaktır”

Bu cümle İnci Holding’in 2013 için mottosu. Yıl boyu gruba ait tüm şirket çalışanlarının imzası olacak cümleyi yine çalışanlar arasında gerçekleştirilen bir yarışmada, “Mutluluk yaşamak, yaşatmak ve paylaşmaktır” kazandı.

Yani savunduğumuz tecrübe yarışmaya girerek bile ispatlanmış 😊

Hayallerimizde çizdiğimiz pembe bir dünya ve sonunda kabul etmek zorunda kaldığımız gri gerçekler evet gri, çünkü dünya yaşamı ne pembedir nede siyah ne istediklerimizi verir nede tüm güzelliklerini uzaktan göstermekten vazgeçer içinde bütün güzel çiçeklerin olduğu bir bahçe gösterir bu çiçeklerin adı aşk’tır,

zenginliktir, sevgidir, mutluluktur. Elimizi uzattığımızdaysa avucumuza bir papatya koyar hayat o bahçeye gitmek için bir sürü tuzaklarla dolu yollardan geçmek zorunda kalırız ve yolun sonunda, bir avucumuzdaki papatyaya bakarız birde düştüğümüz tuzaklardan sonra, harabeye dönmüş kendimize...

Son sözler...

Söyleme onu da denedim
Olmadı yapamadım
Her sevdada her kavgamda
Çocuk düştüm yıprandım
Buzdum incitildim su oldum
Sen hep içimdeydin yüzüyordun
Buzdum incitildim su oldum
Bense hala sana susuyordum
Murat Kekilli

Son mısralar...

İnsanların tamamı doğar ve ölür ama çok azı gerçekten yaşar. Hayatlarının büyük bir kısmı doğdukları ortamın kurallarını hiç sorgulamadan yaşamakla geçer.

Yanlış olduğunu bildiği kuralların, sırf kendinden yaşça büyük insanlar belirledi diye,doğru sayıldığını bilmesine rağmen karşı koyamaz. Çünkü yaşın sadece zaman boyutunun matematiksel düzeye indirgenmesi olduğunu farketmemiştir. Ancak gün gelip farkettiğinde, hayat işte o an başlar. Sorgular ve böylece öğrenir, öğrendiklerini uygular ve bu sırada daha çok öğrenir, kendisini sorgular ve değişir, sonunda da öğrendiklerini öğretir.

Artık doğ-büyü-öl döngüsü artık kırılmış, Sorgula-öğren-farket döngüsü başlamıştır.

İnsan;
Sorguladığında doğar,
Öğrendiğinde büyür,
Farkettiğinde yaşar,
ve öğrettiğinde;
Ölümsüzleşir.

Son hikaye...

Çok zengin bir iş adamına sormuşlar:

- Bugünkü servetinizi neye borçlusunuz? Adam cevap vermiş:

- Başarılarıma.

- Peki başarılarınız nelerdir?

- Tecrübelerim.

- Peki tecrübeleriniz nedir?

- Hatalarım.

“Hayat her şeyi tecrübe edecek kadar uzun değildir. Başkalarının tecrübelerinden yararlanmaya bakın ve hiç çekinmeyin gönül rahatlığı ile çalın... Emrah YÜKSEL

Kitap ile ilgili yorumlarınız önemli!
Lütfen yorum, görüş ve önerilerinizi bana iletmeyi unutmayınız.

Bana mesaj yollayabilirsiniz.

info@emrahyuksel.com
www.facebook.com/eyuksel2015

Kaynaklar ve Alıntılar

- *Can DüNDAR Sahte Makaleler*
- *Nitelikli İnsan – Munir ARIKAN*
- *Mümin Sekman – Ataleti Yenmek*
- *Jimmele Morrison İnstela online blog 2007 yazısı*
- *Güç sahibi olmanın 48 yasası Robert Greene – Joost Elfress*
- *Nevzat Tarhan – Mesnevi Terapi*
- *Mutluluk rüyası blog yazısı*
- *Mustafa Oğulcan Alımcı blog yazısı*

KİTABIN SONUNA GELMİŞSİNİZ ☺

BU KİTABIN RAFLARDA YERİNİ ALMASI İÇİN YARDIM EDERMİSİNİZ?

Kitabın başında bahsettiğim gibi bu kitap fiziki olarak ticari amaçlı raflarda yerini almadı. Bunun sebebini de soba borusu hikâyesi ile size anlattım.

22.07.2015 itibari ile kitabı 1 TL bedelle Gittigidiyor sitesi üzerinde satışa açıyorum. Burada amaç kitabı okuyup beğenen ve fiziki olarak raflarda yerini alması için destek veren kişilerden yardım toplamaktır.

Dilerseniz 1 TL, ya da adet arttırarak dilediğiniz miktarda yardım satın alması işlemi gerçekleştirebilirsiniz.

Satış Linki : <http://goo.gl/JMmYiL>
Gittigidiyor Ürün Kodu : **179343689**

Yukarıda yer alan linke tıklayarak ya da Gittigidiyor sitesinde ürün kodunu arama kutusuna yazarak kitabın satış sayfasına ulaşabilirsiniz.